

SETEA

Bună seara, prieteni. Este un mare privilegiu pentru mine, să fiu din nou aici în această seară, alături de fratele Mack și colaboratorii săi, cu creștinii de la diferite biserici și cu fratele Lee Vayle.

Tocmai ne-am întâlnit cu un frate care era prieten bun cu fratele F.F. Bosworth și care ne-a spus că fratele s-a dus la Domnul. Eu nu știam aceasta, iar când am aflat, am spus: „Mă simt de parcă l-am întâlnit pe Elisei, care turna apă pe mâinile lui Ilie.” Eram plecat în străinătate, atunci când fratele Bosworth s-a dus să-L întâlnească pe Domnul, de aceea nu am știut nimic despre aceasta.

Acum aș vrea să-i salut pe cei care sunt conectați la rețeaua telefonică, începând din California până la New York, pe cei din Chicago, Texas și din alte părți ale țării. Acest sistem care ne conectează la rețeaua telefonică este o mare binecuvântare pentru noi, iar fratele Pearry Green mi-a spus că au apărut niște piese pe care le poți pune la televizor și astfel poți să ai și imagine, nu numai sonor.

Soră Mack, mă bucur să văd că ești bine și că te afli în seara aceasta la orgă. Îi văd și pe mulți din prietenii mei de la Sierra Vista, și pe fratele Borders, adică pe fratele Roberson din Indiana și pe mulți alții.

Vreau să le spun celor din Tabernacolul din Jeffersonville, că, dacă văd bine, s-ar părea că jumătate din ei sunt aici.

Fratele Koontz m-a sunat și mi-a spus ceva despre o boală, de aceea vreau să-ți spun, fr. Koontz, că mă voi ruga pentru tine. Ai credință și nu-ți face probleme, căci totul va fi bine.

Dacă fratele Blair din Texas ne ascultă în seara aceasta, vreau să-i spun și lui ceva. Deci, frate Blair, să îți minte un lucru: Dumnezeu care te-a ajutat prima dată, o poate face și a doua oară, iar noi credem că o va face. Nu asculta cu niciun chip minciunile Satanei, ci adu-ți aminte că Dumnezeu este Dumnezeu și că El rămâne același ieri, azi și în veci. Noi îl iubim, credem în El și ne rugăm pentru tine.

Vreau să le spun fraților noștri din California, fratelui Mercier, fraților din Arizona, celor din Phoenix, fratelui Williams, celor din Georgia și tuturor celorlalți, care sunt conectați în legătură directă cu noi, că le suntem recunoscători pentru că sunt de partea noastră. Domnul să vă binecuvânteze.

Am sentimentul că sunt primit cu bucurie în această biserică frumoasă, Adunarea lui Dumnezeu, de aici, de pe Grantwoy, unde este păstor bunul meu prieten, fratele Mack.

Dumnezeu l-a binecuvântat în mod deosebit pe fratele Mack. Îmi amintesc că odată, în timp ce mergeam călare pe o cărare din Canada, Duhul Sfânt mi-a spus să descalec și să mă rog pentru el, deoarece era grav bolnav, iar Domnul l-a vindecat. Sunt foarte recunoscător pentru aceasta și pentru că am avut posibilitatea de a veni aici, ca să slujim împreună Domnului.

Un bărbat care stătea pe platformă, în spatele meu, mi-a zis: „Nu cred că mă mai cunoașteți, dar m-ați luat odată cu mașina când făceam autostopul la Detroit.”

„Păi”, am răspuns eu, „de obicei încerc să dau o mână de ajutor, dacă pot, celor ce sunt în nevoie.” Și vreau să spun că în seara aceasta, suntem cu toții în nevoie și ne rugăm ca Dumnezeu să ne dea o mână de ajutor, de binecuvântări, de har și de îndurare.

De obicei, eu vorbesc mult, dar de data aceasta, am să încerc să fiu mai scurt.

Tocmai au dat telefon cei din Ohio, doamna Dauch și grupul de acolo, fratele McKinney și fratele Brown. Vă transmitem și vouă salutări. La New York este târziu, cred că este ora unsprezece sau doisprezece, dar bisericile de acolo au așteptat până la ora aceasta începerea serviciului. Noi suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru toți acești prieteni minunați de pretutindeni.

Înainte de a deschide Cuvântul, haideți să vorbim un moment cu Autorul, în timp ce stăm cu capetele plecate.

Iubitul nostru Tată ceresc, inimile noastre sunt pline de bucurie pentru că avem harul de a fi vii în seara aceasta, și de a fi adunați împreună cu poporul Tău, popor care credem că vom trăi veșnic. Noi avem viața veșnică, pentru că Tu L-ai dat pe singurul Tău Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

În călătoria Lui pe pământ, El ne-a învățat, spunând: „*Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață,*” (Ioan 5.24) și noi credem că acest lucru ne aparține, pentru că am crezut în singurul Fiu al lui Dumnezeu.

O, cum Îți mulțumim prin acest Mântuitor minunat! Rugămintea mea din această seară este ca prezența Sa binecuvântată să deschidă inimile și mințile noastre, în timp ce vom vorbi din Cuvântul Lui și despre El. Doamne, lasă ca Duhul Sfânt să pătrundă în fiecare inimă din această țară, peste tot unde oamenii sunt adunați ca să asculte Cuvântul Tău.

Binecuvântează predicatorii care sunt la amvon. Te rugăm, Tată, să binecuvântezi și biserica Grantwoy Assembly, păstorul ei, soția și copiii acestuia, diaconii, bătrânii și pe toți ceilalți, și ajută-ne, Tată, să lucrăm împreună pentru Împărăția lui Dumnezeu, cât timp mai avem suficientă Lumină să vedem unde ne adunăm, pentru că vine ceasul când nimeni nu va mai putea lucra.

Tată, acum când avem harul de a răscumpăra timpul, ajută-ne s-o facem din plin.

Vindecă-i pe bolnavii și neputincioșii din întreaga țară și îngăduie ca în această seară, prezența lui Dumnezeu să fie simțită în fiecare colț al națiunii.

Ne dăm seama că judecata bate la ușă, deoarece vedem tot felul de catastrofe care zguduie națiunea și omenirea întreagă. Da, noi putem vedea cum astăzi se repetă marile evenimente istorice din zilele judecăților biblice.

Astfel, vedem cu ochii noștri cum se împlinește prorocia care spune: „*Cum era în zilele lui Noe, așa va fi și la venirea Fiului omului.*” și: „*Cum era în zilele lui Lot, așa va fi și la venirea Fiului omului.*” (Luca 17.26,28).

Inimile oamenilor slăbesc, nu mai știu încotro să apuce, iar între națiuni se iscă tot felul de conflicte. O, Dumnezeule, noi știm că trăim cu adevărat în timpul sfârșitului.

Ajută-ne, Doamne, să ducem mesajul în fiecare colțișor, la fiecare copil pe care Tu l-ai hotărât pentru viață. Ascultă-ne rugăciunea, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin. Doamne, binecuvântează acum citirea Cuvântului Tău.

Știu că multora dintre voi le place să urmărească în Biblie atunci când păstorul sau un predicator citește Cuvântul sfânt. În seara aceasta, aș vrea să citesc câteva versete din Psalmul 42, după care vom vorbi puțin despre el, deoarece mi-am notat câteva versete din Scriptură, la care aș vrea să fac referire. Până deschideți Bibliile, am să vă mai spun ceva.

Mulți oameni întreabă: „Psalmii sunt inspirați?” Sigur că da. Tot ce este scris în Biblie este inspirat, fie că este vorba de istorie sau de orice altceva. De altfel, Isus a spus: „*Nu ați citit ce a spus David în Psalmi?*”

Desigur, psalmii sunt cântece, iar dacă sunt inspirate de Dumnezeu – și eu cred că sunt, – și dacă sunt profetice, nădăjduiesc să fiu în viață atunci când se va împlini ceea ce spune acest cântec:

Va fi o întâlnire în văzduh,

Ce minunat va fi în curând!

Vă voi întâlni și vă voi saluta,

În căminul de dincolo de cer.

Un cântec nemaiauzit de urechi muritoare,

Va fi minunat, vă spun!

Chiar Fiul lui Dumnezeu va fi Călăuza,

La întâlnirea din văzduh.

O, eu vreau să fiu acolo, atunci!

Și acum, **Psalmul 42.1-3:**

„Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!

Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu; când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?

Cu lacrimi mă hrănesc zi și noapte, când mi se zice fără încetare: „Unde este Dumnezeul tău?”

Cred că atunci când a scris acest Psalm, David avea necazuri. Adevărul este că de multe ori, este nevoie de necazuri ca să scoți dintr-un om tot ce are mai bun. Și eu cred că atunci când ajungea în necazuri, David începea să se gândească profund la Domnul și la ceea ce se întâmpla.

Uneori, Dumnezeu ne duce în unghere strâmte, de unde trebuie să privim în sus. Alteori, trebuie să zăcem într-un spital, sau undeva, pe pat, ca să putem privi în sus, ca să vedem de unde vin marile binecuvântări ale lui Dumnezeu.

Subiectul despre care vreau să vorbesc în seara aceasta, pornește de la un cuvânt luat din versetul 2: „**Setea**”.

Îmi amintesc că odată am mai vorbit o predică intitulată: „Însetând după viață”. Subiectul ei l-am luat tot din Psalmi, când David spunea: „*Fiindcă bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața...*” (Psalmul 63.3).

Eu am căutat cuvântul „sete” în dicționar ca să văd ce înseamnă, și iată ce spune dicționarul Webster: „o dorință dureroasă”. Vedeți? Îți dorești ceva atât de mult, încât devine dureros.

Adevărul este că nu este ceva neobișnuit să îți fie sete, deoarece setea este ceva firesc. Dumnezeu ne-a dat această dorință pentru ceva.

Tot El ne-a dat și un „turn de control”, ceva din interiorul nostru, care controlează toate aceste dorințe. Dumnezeu a pus în inima omului acest „turn” de control, pentru a-l avertiza cu privire la dorințele care îi sunt necesare.

Există două feluri diferite de sete: una fizică și una duhovnicească. Aș vrea să mai citesc o dată ce a spus David:

„Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu...”

Vedeți? Nu după ceva istoric, nici după ceva care s-a întâmplat acum câțiva ani, sau după vreun basm spus de cineva, ci *„după Dumnezeul cel viu”*, deci după un Dumnezeu veșnic prezent. Sufletul lui înseta tocmai după acel Dumnezeu viu, nu după unul istoric.

Acum, noi aflăm că Dumnezeu ne dă acel „turn de control” pentru a ști de ce avem nevoie, pentru că El ne îndrumă. Astfel, senzația de sete ajunge la „turnul de control”, iar acesta îți spune de ce ai nevoie, duhovnicește vorbind.

Există un „turn de control” al trupului, care îți comunică nevoile organismului tău, care îți transmite senzația de sete, și există un „turn de control” al sufletului, care îți comunică nevoile duhovnicești. Este ceva din duhul tău, prin care poți spune de ce fel de viață ești controlat. Astfel, când vezi care îți sunt dorințele, poți să spui ce anume din tine le generează. Tu însetezi după ceva, și după natura setei pe care o simți, poți spune ce reprezintă această dorință. Nădăjduiesc că puteți înțelege ceea ce vreau să spun.

Deci, există un „turn de control” pentru suflet și unul pentru trup, și acesta avertizează privitor la nevoile dintre ele.

De exemplu, carnea însetează să satisfacă dorințele trupului, în timp ce duhul

Însetează după dorințele sufletului, de multe ori, luptând unul împotriva celuilalt.

Astăzi, marea problemă constă în faptul că prea mulți oameni vor să trăiască între cele două feluri de dorințe, râvnind atât după lucrurile de pe pământ, cât și după cele din ceruri.

Pavel descrie această stare în Romani 7.21:

„...când vreau să fac binele, răul este lipit de mine.”

Frați creștini, ați observat vreodată că atunci când încercați să faceți un lucru bun, Diavolul vă ține cu ambele mâini și vă tulbură? Aici aș vrea să vă spun ceva, pentru ca toți creștinii să știe: Atunci când începeți un lucru și vedeți că tot timpul este ceva care vă tulbură, faceți-l totuși, deoarece acela este Diavolul care încearcă să vă împiedice ca să faceți binele.

De multe ori întâlnesc oameni care se intimidează foarte ușor. Astfel, ei încep să facă ceva, dar când văd că li se pun piedici în cale, spun: „Poate că nu era voia Domnului să procedez așa!” Vedeți? Nu-l lăsați pe Diavolul să vă mintă cu aceasta. Voi trebuie să știți de la început, dacă este sau nu voia Domnului să faceți acel lucru, iar dacă vreți să știți aceasta, uitați-vă în Biblie, deoarece ceea ce vă pune în rânduială este Cuvântul lui Dumnezeu. Deci, dacă vezi că în Cuvântul lui Dumnezeu scrie să faci acel lucru, fă-!

De exemplu, în legătură cu botezul Duhului Sfânt, eu întâlnesc adesea oameni care spun: „Ei bine, eu am căutat Duhul Sfânt, dar nu am putut să-L primesc, de aceea cred că nu este pentru mine. De câte ori vreau să fac ceva, mă îmbolnăvesc. Dacă încerc să stau treaz toată noaptea, mi-e atât de somn încât nu mai pot nici măcar să mă ridic în picioare.”

Țineți însă minte: Acesta este Diavolul, deoarece voia lui Dumnezeu este ca voi să aveți Duhul Sfânt, căci El este dat pentru toți aceia care-L doresc.

De multe ori, când aveți nevoie de vindecare divină, și se face rugăciune pentru voi în adunare, a doua zi veți constata că Diavolul vă face să vă simțiți de două ori mai rău decât cu o zi înainte. Țineți însă minte: acesta este numai Diavolul care încearcă să vă țină departe de binecuvântarea pe care v-a dat-o Dumnezeu. Înțelegeți? Nu ascultați de el, ci mergeți întotdeauna numai înainte.

De curând, am avut și eu o astfel de experiență, când mă aflam în călătorie spre Africa. Dacă vreodată Diavolul a încercat să mă împingă unde voia el, atunci acest lucru s-a întâmplat când mă pregăteam să plec în Africa.

Pot să spun că acolo am avut una din cele mai frumoase adunări și am trăit cele mai minunate clipe de când merg în străinătate. Domnul ne-a binecuvântat în mod deosebit în puținul timp cât am stat acolo, și, în plus, am participat și la o expediție de vânătoare.

Acum priviți. Eu m-am gândit tot timpul că bisericile de acolo nu mă doresc, deoarece am primit o scrisoare de la cineva care îmi spunea că nu am ce căuta acolo pentru că ei toți nu mă doresc. Mai târziu, am aflat că acea scrisoare, care era scrisă pe hârtie cu antet (inscripție tipărită în partea de sus a unei hârtii, conținând numele și adresa unei instituții) de la o organizație, și în care era scris: „Noi nu te vrem!” nu se referea la o biserică, ci la familia acelui om. Vedeți? El se referea la el și la familia lui, așa că atunci când am mers acolo, am găsit un câmp de lucru minunat și primitiv.

Vedeți? Pavel a spus: *„Când vreau să fac binele, răul este lipit de mine.”*

Dacă de exemplu, în seara aceasta s-ar întoarce la Domnul un tânăr și ar veni la altar în acest Tabernacol, sau oriunde în altă parte, să țineți minte că mâine, mama

lui va fi mai furioasă ca oricând, tatăl lui va fi supărat pe el, iar colegii l-ar lua în râs. Da, totul va merge rău, pentru că Satan va încerca să-l întoarcă din drum, va face totul ca să-l poată abate de pe cale.

Haideți să ne întoarcem acum la „sete” și să vedem dacă ea este un lucru natural. Eu am întâlnit oameni care mi-au spus: „Eu n-am făcut niciodată aceasta, și cred că dorința de a fi creștin este numai pentru unii oameni.”

O, nu! Nu este adevărat. De fapt, setea este în strânsă legătură cu fiecare ființă omenească. Astfel, la început, când strămoșii noștri au venit în această țară, i-au găsit aici pe indieni, care deși erau păgâni, se închinau la soare, sau la altceva. Vedeți? Din moment ce sunt oameni, în ei există o sete naturală, care strigă după Dumnezeu.

Nu demult, am găsit în jungla din Beira, Mozambic, un orășel cu vreo trei mii de oameni, situat la 480 de mile (800 de km), de cea mai apropiată civilizație. Am găsit băștinași care n-au văzut niciodată un om alb.

Într-un copac, am văzut o fată care nu avea haine pe ea (foarte puțini dintre ei se acoperă). Urmăream un leu, când am auzit ceva ca un țipăt omenesc. Tânăra băștinașă se cățărăse într-un copac și ținea la piept un copilăș. Aceasta este singura lor modalitate de a se apăra de lei, de leopardzi și de alte animale de pradă: să se urce în copaci. Fata m-a văzut și și-a dat seama că sunt om, dar s-a speriat foarte tare, pentru că nu mai văzuse niciodată un om alb.

Totuși, chiar și acești oameni primitivi se închină. Ei au luat un fel de făină (pe care o mănâncă ei) și au turnat-o pe o frunză, după care au început să bată din palme și să cheme un duh (cum sunt sfinții-patroni la catolici), ca să-i apere de atacul aceluia leu.

Vedeți, este ceva natural. Deci nu este ceva neobișnuit să însetezi după

Dumnezeu, ci este foarte firesc. Adevărul este că noi toți ar trebui să facem aceasta, deoarece pentru așa ceva ne-a făcut Dumnezeu. Cei care se închină lui Dumnezeu, nu sunt cu nimic superiori celorlalți oameni, ci, dimpotrivă, sunt oameni obișnuiți, deoarece noi toți ar trebui să facem aceasta.

Unii spun: „Am văzut oameni care aveau o viață atât de predată, încât erau mereu pe acoperișul casei, lăudându-L pe Dumnezeu. O, aș vrea să fiu și eu ca ei!” Tu simți aceasta din cauza setei din tine, deoarece este ceva firesc ca orice om să înseteze după Dumnezeu.

Haideți să privim mai întâi spre nevoile naturale. Vom lua de exemplu, nevoia de apă, setea, despre care a vorbit și David în textul citit din Psalm. Atunci când simțim senzația de sete, înseamnă că organismul are nevoie de apă, iar dacă nu rezolvi această necesitate, vei muri, te vei deshidrata. Desigur. Dacă nu găsești apă, ca să potolești setea trupului tău, nu vei mai trăi, ci, în scurt timp, vei muri. Oamenii rezistă să trăiască mai mult timp fără mâncare decât fără apă. Astfel, poți să postești patruzeci de zile (Isus a făcut-o), timp în care să nu mănânci nimic, dar nu este posibil să rezisti atâta fără apă, deoarece te-ai usca pur și simplu și ai muri. Acesta este motivul pentru care trebuie să bei.

Tu ai senzația de sete, pentru a ști că organismul are nevoie de ceva care să-l mențină în viață. Și, pentru a rămâne în viață, aveți nevoie de apă. Adevărul este că peste 80% din voi, reprezintă apa și hidrocarburile, iar ca să puteți trăi, aveți nevoie de amândouă. Neglijarea acestor necesități aduce cu sine, moartea.

Setea este și o „alarmă”, un ceas deșteptător, iar sufletul pornește acest ceas deșteptător, o mică alarmă în interiorul tău, care îți spune că moartea stă la pândă și dacă nu bei repede apă, vei muri. El sună din ce în ce mai tare, iar dacă nu-l vei lua în seamă, vei muri.

David a descris această sete, prin cuvintele: „*Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!*” (Psalmul 42.1).

Eu m-am gândit adesea la aceste cuvinte ale lui David, care arată că era un om al pădurii, un vânător, și probabil vâna cerbi. Nu știu dacă ați văzut vreodată cum hăituiesc câinii sălbatici un cerb. De obicei, ei au colții la fel ca și coioții. Un astfel de câine poate să apuce un cerb de locul din spatele urechii și să-l răsucească, după care îi sfâșie gâtul, omorându-l.

Totuși, așa cum am văzut și în Africa, uneori, câinii sălbatici nu reușesc să-l apuce pe cerb de gât, și atunci, cerbul, care este destul de puternic și de rapid, reușește să se scape de câini și să fugă. Cerbul este mult mai rapid decât câinele și nu poate fi prins de acesta decât dacă nu-l observă, sau dacă vântul bate dinspre el spre câine și astfel nu-l simte.

Uneori, dacă cerbul este foarte rapid, poate să scape chiar dacă este prins de câine, scuturându-l jos. Dar atunci când este aruncat într-o parte, câinele are gura plină cu carne. Uneori, se întâmplă să-l apuce de gât, chiar lângă vena jugulară și apoi să-l scape. Scuturându-l, cerbul lasă o bucată de carne în gura câinelui și atunci începe să curgă sângele, așa că, câinele îl va urmări mergând după urma de sânge. Cum viața trupului este în sânge, odată cu sângele se scurge și viața, așa că cerbul devine tot mai slab.

Dacă reușește să găsească apă, cerbul este ca și salvat, deoarece apa conține în ea ceva care oprește sângerarea. Dar dacă nu găsește apă să se răcorească, sângele va curge tot mai tare, pentru că din cauza alergării, inima va pompa cu mai multă putere sângele.

Astfel, cuvintele lui David au o foarte mare însemnătate: „*Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!*” Cerbul acela știe că dacă nu găsește apă, este pierdut; știe că va muri.

Eu am urmărit adesea un cerb rănit și am văzut că atunci când ajunge la un pârâu, trece, bea puțină apă și apoi aleargă peste deal, urmând cursul apei. Cât timp va alerga în felul acesta, tu nu ai nicio șansă să-l ajungi, dar dacă părăsește cursul

apei și nu mai dă peste un alt izvor, îl prinzi imediat. Cerbul știe aceasta, de aceea stă în apropierea apei, pentru ca în caz de ceva, să ajungă repede la ea.

David spunea: „*așa însetează sufletul meu după Tine, Dumnezeule* – ca cerbul după izvoarele de apă. O, dacă nu Te găsesc, voi muri, Doamne, pentru că nu pot merge mai departe fără Tine.”

Și eu vă spun: Atunci când un bărbat sau o femeie, un băiat sau o fată, simte o astfel de sete după Dumnezeu, va găsi cu siguranță ceva. Înțelegeți?

Dar dacă ajungi la jumătatea drumului și spui: „Păi, am să îngenunchez și voi vedea ce va face Domnul!”, înseamnă că nu ți-e sete cu adevărat. Tu ai nevoie de o sete între viață și moarte, căci numai atunci se va întâmpla ceva.

Noi aflăm că cerbul are simțul mirosului foarte dezvoltat și acesta pornește o alarmă în interiorul lui, atunci când dușmanul este pe aproape. Vedeți? Acest animal este înzestrat cu un simț care să-l apace. El are înăuntru o alarmă care-i atinge nasul atunci când dușmanul este pe aproape. Astfel, dacă bate vântul dinspre tine, el simte pericolul, știe că ești acolo și se îndepărtează.

Uneori, adulmecând aerul, el știe că ești acolo, deoarece poate depista orice pericol chiar de la o distanță de o jumătate de milă (aproximativ 800m). El poate să vă simtă pentru că așa a fost făcut, pentru că este un cerb, iar acel simț este doar unul din simțurile pe care i le-a dat Dumnezeu ca să poată supraviețui pericolelor care-l înconjoară.

Gândindu-mă la aceasta, eu l-am comparat pe cerb cu omul care însetează după Dumnezeu. Odată ce este născut din Duhul lui Dumnezeu și primește botezul Duhului, un copil al lui Dumnezeu simte când se apropie dușmanul. Uitați-vă la un om care citește Scriptura și care este umplut cu Duhul Sfânt. Dacă cineva încearcă să-i strecoare ceva contrar Scripturii (fratele Branham pocnește din degete), el va

simți imediat aceasta; va vedea că ceva nu este în ordine. Când ajunge să aibă acel simț, menirea lui este să-i protejeze viața.

Frate, tu nu trebuie să te iei niciodată după ceva dacă nu corespunde exact Cuvântului lui Dumnezeu, ci trebuie să stai lângă Cuvânt. Și, atâta timp cât suntem în Duhul Sfânt, acel simț ne păzește.

De exemplu, tu poți să citești în Marcu 16.17-18: *„Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;*

vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” Dar apoi vine cineva care-ți spune: „Ei, asta a fost valabil numai pentru epoca apostolică.” Dacă ai primit Duhul Sfânt, ai fost înzestrat cu un simț care te avertizează că ceva nu este în ordine cu astfel de părere. Ei încearcă să-ți explice aceasta spunând că Cuvântul acesta a fost valabil pentru un alt timp și că astăzi nici nu mai este nevoie de așa ceva, dar tu știi că Isus a spus: **„Iată semnele care-i vor însoți pe cei ce vor crede.”**

Înțelegeți? O alarmă mică din interiorul tău, te avertizează că ceea ce-ți spun ei nu este adevărat și că aceea este calea morții, deoarece Isus a spus: *„dacă adăugăm un cuvânt sau scoatem vreunul, ni se va scoate și nouă partea de la Cartea Vieții.”* Vedeți? Nu avem voie să scoatem nici măcar o părticică din Scriptură, ci trebuie să lăsăm totul așa cum este scris, pentru că Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său ca să-L împlinească și noi știm că trebuie să se întâmple întocmai.

Acesta este motivul pentru care nu contează ce spune vreo biserică sau oricine altcineva, căci dacă ești născut din Duhul lui Dumnezeu, devii o parte a Bibliei.

Ezechiel era proroc, iar Dumnezeu i-a zis: *„Ia sulul și mănâncă-l!”* (vezi Ezechiel 3.1). Apoi prorocul și sulul au devenit fiecare o parte a celuilalt. Așa este și credinciosul când primește Duhul Sfânt. Noi știm că Duhul Sfânt este Cel care a

scris Biblia și că Duhul lui Dumnezeu este Cuvântul, deoarece este scris: „*Cuvintele Mele, sunt duh și viață.*” (Ioan 6.63). Și: „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.*”

Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi...” (Ioan 1.1,14).

Iar în Evrei 13.8 citim: „*Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!*” Atunci când ești o parte a acestui Cuvânt, dacă vine cineva cu ceva contrar la tine, cu ceva contrar Cuvântului, alarma interioară pornește imediat. Da, ea vă avertizează că moartea este pe drum și că n-ar trebui să ascultați de ea.

Această sete este firească, deci este firesc s-o aibă creștinii și orice ființă omenească.

Există însă și o sete după succes, mulți dintre oamenii din timpul acesta fiind educați pentru aceasta. Oamenii cheltuiesc mii de dolari ca să-și trimită copiii la școală, la universitate, la colegiu și așa mai departe, ca să primească educație, sau cum spun ei: „Să aibă succes în viață!” Eu nu am nimic împotriva acestor lucruri, totul este în ordine, dar, după părerea mea, poți să dobândești toată educația din lume și cu toate acestea să nu ajungi la adevăratul succes. Așa este, deoarece aceste lucruri îți vor ușura într-adevăr puțin viața, dar când vei muri, vei lăsa totul în urma ta.

O, și toată civilizația aceasta... Eu am vorbit despre aceasta zilele trecute, la Phoenix și vreau să repet încă o dată: Toată această civilizație, întregul program științific, toate sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu și voci Lui.

În lumea viitoare nu va fi niciodată o civilizație ca aceasta, pentru că este o civilizație pervertită.

Dumnezeu a așezat prima civilizație pe pământ rostind Cuvântul Său. Astfel fiecare ființă a venit la viață, fiecare sămânță după soiul ei, acea civilizație fiind nemuritoare, și fără boli sau neazuri. Dar acum, lumea științifică s-a amestecat și a pervertit totul, ceea ce aduce moartea.

Uitați-vă numai la bomba atomică. Eu nu cunosc formulele chimice ale substanțelor folosite și aș putea să greșesc, de aceea n-am să vorbesc despre ele. Ei folosesc uraniu, ca să producă fuziunea atomică. Ce se întâmplă atunci? Distruge, nimicește totul.

Uitați-vă apoi la medicamente. Ei amestecă o substanță cu cealaltă și scot un medicament pe care-l folosesc împotriva unei boli, iar noi îl înghițim. Ce urmează? Ne ajută într-o parte și ne face rău în alta.

Cred că ați citit revista Reader's Digest din ultima lună, în care scria: „În epoca în care trăim, există tineri care ajung la andropauză și tinere care ajung la menopauză între 20 și 25 de ani.” Gândiți-vă la aceasta. Fete care ajung la menopauză la 20, 22 sau 23 de ani. Vedeți voi? Noi am ajuns la aceste situații din cauza hranei hibride pe care o consumăm. Înțelegeți? Din cauza hranei pe care o mâncăm și a vieții pe care o ducem. Știința ne-a adus toate aceste lucruri, care ne duc la moarte.

În Africa, eu am întâlnit tineri care nu au văzut niciodată medicamente. Ei mâncau carne cu larve pe ea și beau apă dintr-o baltă, care părea atât de nepotabilă că ar ucide și un bou dacă ar bea din ea, și cu toate acestea nu aveau nimic.

Am tras cu pușca la o distanță de 200 de iarzi (aproximativ 180 m) și n-am putut vedea nici cu binoclul unde a ajuns glonțul, dar un băștinaș de vârsta mea, mi-a spus exact unde s-a oprit glonțul, pentru că a putut să vadă cu ochiul liber. Vedeți ce a făcut civilizația cu noi? O, dacă aș avea ochii și stomacul aceluia băștinaș, aș fi un om puternic. Desigur.

Iată însă, că noi suntem distruși tocmai de această civilizație, de educație, într-un cuvânt, de civilizație. Da, ne autodistrugem. Acest lucru a început din grădina Eden, iar astăzi merge mai departe, deoarece oamenii sunt împinși să caute mereu și mereu, de setea pentru succes.

Dar omul însetează și după părtășie. Da, noi o dorim. Uitați-vă la doi tineri. Desigur, nu este un lucru neobișnuit faptul că un tânăr și o tânără se iubesc. Ei au o sete pentru iubire, așa că este foarte firesc ca ei să facă aceasta.

În această viață, în trupul de carne, noi însetăm după o mulțime de lucruri. Este ceva ce vine dinlăuntru, care ne îndeamnă să facem ceva ce ni se pare absolut necesar.

Noi trăim într-un timp în care vedem că femeile însetează tot mai mult după frumusețe. Este ceva firesc ca o femeie să dorească să fie frumoasă, deoarece Dumnezeu a pus în inima ei dorința de a fi frumoasă pentru soțul ei. Deci femeile vor să fie frumoase pentru că așa le-a creat Dumnezeu, ceea ce înseamnă că nu este un lucru rău ca o femeie să fie frumoasă.

Știați că rasa umană este singura rasă în care femeia este mai frumoasă decât bărbatul?

Uitați-vă la vacă și la taur; la găină și la cocoș; la căprioară și la cerb; uitați-vă la păsări etc. și veți constata că în toate cazurile masculul este mai frumos decât femela, ceea ce dovedește că rasa umană este pervertită, că este exact pe dos, așa că femeia este frumoasă și însetează după frumusețe.

Când spun că „femeia este frumoasă”, nu mă refer la aceste creaturi ciudate pe care le putem vedea pe stradă. Nu, nu, căci aceasta nu este frumusețe, ci este cea mai groaznică priveriște pe care am văzut-o în viața mea. Da, domnilor. Aceasta este pervertire, este adevărată pervertire; este o sete pervertită.

Adevărata sete pe care ar trebui s-o aibă o femeie este „să se îmbrace în chip cuviincios, cu rușine și sfială, și să aibă un duh smerit ca al lui Hristos,” cum ni se spune în 1Timotei 2.9.

După asta ar trebui să înseteze femeile, căci dacă vreți să fiți frumoase, atunci ceea ce vă înfrumusețează cu adevărat, este o îmbrăcămintă cuviincioasă și un duh smerit și ascultător ca al lui Hristos.

O, Doamne! Oamenii pe care-i vezi umblând pe străzi, sunt cel mai îngrozitor lucru, deoarece nici nu știi care este bărbat și care este femeie. Eu n-am văzut niciodată așa ceva! Și mă întreb: Aceștia sunt oameni?

Priviți numai: au ochii vopsiți ca să arate ca niște șopârle, iar hainele de pe ei sunt atât de ciudate, atât de ieșite din comun, încât cei care le poartă nici nu mai arată a fi oameni. Băieții poartă părul lung, iar mai nou au început să folosească și bigudiurile femeilor ca să se încrețească. O, vai, aceasta este o pervertire totală! Da, acesta este Satan care pervertește totul.

Fraților, tot ce a făcut Dumnezeu în grădina Eden, era încântător, dar apoi, a intrat Satan și a început să pervertească. El nu poate să creeze nimic, deoarece există un singur Creator și acesta este Dumnezeu. Dar Satan pervertește creația originală; el a pervertit setea originală, iar eu vreau să vă vorbesc tocmai despre aceasta acum.

Așa cum am spus mai devreme, femeia dorește să fie frumoasă. Aceasta este bine, dar astăzi le poți vedea umblând pe stradă cu părul tăiat, ca al unui bărbat și cu haine bărbătești, în timp ce bărbații au început să se îmbrace cu haine de damă și să poarte părul lung. Vedeți? Totul este pervertit.

Alimentele sunt pervertite, viața este pervertită, setea este pervertită, dorințele sunt pervertite, totul este pervertit și aceasta pentru că trăim într-un timp al

pervertirii.

Nu demult am vorbit despre subiectul „Edenul lui Satan”, unde am spus că Dumnezeu a făcut în șase mii de ani, un Eden desăvârșit.

Apoi, a venit Satan, care și-a împrăștiat sămânța pretutindeni și a deformat totul, într-o perioadă tot de șase mii de ani, făcându-și propriul „Eden științific”, prin pervertirea celui adevărat. În felul acesta, noi am ajuns astăzi, în „epoca hibridării”. Da, până și biserica a ajuns să fie un hibrid. Așa este.

Astfel, oamenii se duc la biserică, dar acolo este mai curând o partidă, decât o biserică.

Conform Cuvântului, biserica este locul în care oamenii se adună ca să I se închine lui Dumnezeu în Duh și în Adevăr, dar astăzi, noi avem partide și nu biserici. Oamenii se duc acolo, dau mâna unii cu alții, beau câte o cafea în partea din spate a clădirii, apoi se duc acasă și până săptămâna viitoare stau liniștiți, „pentru că”, zic ei, „și-au îndeplinit datoria religioasă.”

Noi trăim într-o epocă pervertită, în care Satan pervertește setea pe care a pus-o Dumnezeu în oameni.

Dacă voi, femeile, doriți să fiți frumoase, citiți în 1 Timotei 2.9 și atunci veți vedea ce înseamnă a fi frumoasă: să vă îmbrăcați în chip cuviincios, ca niște creștine, să fiți smerite și supuse bărbaților voștri etc. Da, așa ar trebui să trăiți și să vă purtați.

Satan pervertește adevărata natură a lui Dumnezeu și adevărata sete după Dumnezeu a trupului și a sufletului uman, înlocuind-o cu plăcerea păcatului, care este o perversiune.

Da, astăzi, oamenii au pervertit setea după Dumnezeu, setea după frumusețe și toate celelalte lucruri. Astfel, setea de apă au înlocuit-o cu setea de băuturi alcoolice. Seta de bucurie (căci toată lumea vrea să se bucure), setea de părtășie și toate celelalte nevoi pe care Dumnezeu le-a pus în noi, ca să însetăm după El, toate au fost înlocuite cu o altfel de sete, care este de fapt o pervertire a setei adevărate.

Puteți vedea paralela dintre natural și duhovnicesc?

Oamenii se gândesc că tot ce trebuie să facă este să meargă la biserică, dar o asemenea gândire este total greșită, deoarece Dumnezeu vrea mai mult; El vrea ca voi să însetați după El: *„Cum însetează un cerb după izvoarele de apă, așa însetează sufletul meu după Tine, Dumnezeule!”* Înțelegeți?

Cerbul acela dorea un izvor de apă. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi venit un alt cerb și i-ar fi spus: „Ascultă, eu știu undeva o mlaștină!”? Vedeți? Nu așa ceva își dorea el, deoarece o mlaștină nu l-ar fi ajutat cu nimic.

Tot așa nu există nimic care să poată potoli setea din ființa umană, afară de Dumnezeu. Omul are nevoie de El, căci altfel moare. Nimeni nu are dreptul să încerce să potolească această sete sfântă prin lucrurile lumii. Nu, domnilor. Este o nelegiuire să faci aceasta.

Astfel, dacă însetezi după Dumnezeu, nu te vei mulțumi să dai mâna cu predicatorul și să îți scrii numele în registrul unei biserici, ci vei fi mulțumit de un singur lucru: de întâlnirea cu El. Aceasta este singura cale.

Există însă un mare pericol, de aceea tu trebuie să fii foarte atent ce faci. Astfel, dacă însetezi după Dumnezeu, asigură-te că pe El îl cauți într-adevăr. Înțelegeți?

Asigură-te că setea ta este potolită. Dacă Satan a reușit să-ți pervertească setea firească (și el o va face dacă poate), atunci te va ispiti ca să ți-o potolești.

Ceea ce-l face pe un om să se îmbete, este faptul că este supărat și îngrijorat. Vedeți? Lui îi lipsește ceva.

Nu demult am fost la Mayo, pentru un interviu. Se vorbea despre băutură. Discutând așa, la un moment dat le-am spus că tatăl meu obișnuia să bea. Imediat cineva m-a întrebat: „Ce anume îl determina să bea?”

„Nu știu”, am răspuns eu.

„Cu siguranță exista ceva care nu îl mulțumea și se gândea că dacă bea, își va alunga nemulțumirea din minte”, a spus el. Atunci m-am gândit: „Dumnezeu era singurul care putea să-i potolească setea, deoarece singura modalitate ca un om să-și potolească setea, este să-L primească pe Dumnezeu.”

Așa cum am spus deja, Satan ia toate aceste lucruri și le pervertește. Dacă tu nu vei pune această sete în locul potrivit din viața ta, și dacă nu vei lua ceea ce ți-a dat Dumnezeu pentru potolirea ei, atunci Satan te va conduce la una dintre mlaștinile lui stătute din această lume.

Vedeți? Voi trebuie să vă potoliți setea cu ceva. Astfel, dacă nu găsiți mâncare, veți mânca dintr-o găleată de gunoi. Înțelegeți?

Dacă veți fi pe punctul de a muri de sete, veți bea din orice baltă, dacă nu veți găsi apă potabilă. Când însetezi însă după Dumnezeu, nu ai niciun motiv să faci aceasta, deoarece El este un Dumnezeu viu și nu unul istoric.

O, sufletul meu însetează după Tine, Dumnezeu cel viu! El ne dă apa vie, o apă care potolește setea sufletului.

Aceasta arată că există încă o sete: setea sufletului.

Poate veți spune: „Frate Branham, setea sufletului meu este o sete naturală?” Desigur, este ceva natural ca sufletul tău să înseteze.

Dumnezeu ne-a făcut în așa fel încât să însetăm după El. El nu a fost obligat să ne facă așa, dar totuși ne-a făcut. Dacă n-ar fi așa, atunci când vom merge în fața barei de judecată, s-ar putea auzi scuza: „Eu nu am însetat niciodată după Dumnezeu.”

Dar nu există nicio scuză pentru că așa suntem făcuți, de aceea trebuie să ne potolim cumva această sete. Tu poți s-o potolești prin soția ta; sau prin mașina ta, sau prin orice altceva; poți să te duci la biserică etc. Eu nu am nimic împotriva faptului că oamenii merg la biserică, dar nu de aceasta au ei nevoie, ci trebuie să-L găsească pe Dumnezeu, pe Dumnezeul cel viu, pe Dumnezeul cerurilor, pentru ca El să intre în sufletul tău ca să-ți potolească acea dorință, acea sete lăuntrică.

Da, Dumnezeu te-a făcut așa, ca să însetezi după El, după părtășia cu El, căci există o sete adevărată după părtășie, iar nouă ne place să ne adunăm împreună. Desigur. Noi ne adunăm aici, pentru că ne place să avem părtășie unii cu alții. De ce? Pentru că în noi este o dorință de a ne întâlni. Este firesc să fie așa. Și noi ne întâlnim aici pe un teren comun, pentru că însetăm cu toții după Dumnezeu. Înțelegeți? Poate că în această biserică sunt adunați oameni care au diferite concepții denominaționale, dar, când este vorba de acea sete, ne întâlnim cu toții pe un teren comun. De ce aceasta? Pentru că însetăm cu toții.

Poate că unii cred în botezul prin stropire, alții, în botezul prin scufundare, alții în cel prin turnarea apei pe cap, și așa mai departe, dar când este vorba de a înseta

după Dumnezeu, noi toți ne aflăm pe un teren comun. Dumnezeu ne-a făcut așa ca să însetăm după El și după părțasia Lui.

De mic copil, am crescut într-o familie foarte săracă. Țin minte că de multe ori aș fi vrut să mă întâlnesc cu prietenii, dar nu puteam să mă îmbrac astfel încât să pot merge într-un loc decent. Îmi plăcea compania oamenilor, dar întotdeauna eram, mai mult sau mai puțin, ceea ce se cheamă „o oaie neagră”.

Când m-am convertit însă și am primit mântuirea, când am găsit în mine Acel ceva după care însetam, mi-am dat seama că am un Prieten adevărat, pe Cineva în care puteam să am încredere, lângă care mă puteam așeza ca să-i povestesc toate necazurile și bucuriile vieții.

Da, eu am găsit adevărata mulțumire, atunci când L-am primit pe Isus Hristos, singurul care potolește cu adevărat setea sufletului; Cel al cărui loc nu poate fi luat de nimeni.

Satan încearcă însă, să pervertească această mulțumire a sufletului și setea lui. El încearcă să-ți dea totul ca să te mulțumească, deoarece este foarte înșelător în aceste zile ale pervertirii.

Noi trăim într-o lume pervertită; într-o rasă pervertită; într-un popor pervertit, căci totul este pervertit. Da, toate s-au pervertit încetul cu încetul, până când am ajuns să trăim în epoca cea mai înșelătoare care a existat vreodată. Da, este cel mai înșelător timp din toată istoria omenirii. Nici nu vă puteți imagina cât de înșelătoare a devenit această națiune, chiar și față de americani.

Noi am vorbit despre aceasta cu puțin timp în urmă. Acum câteva săptămâni am fost în pădure și am găsit pe jos un pachet de țigări, pe care scria: „Filtrul unui om care gândește”. M-am dus mai departe, dar ceva îmi tot spunea: „Filtrul unui om gânditor și gustul unui om fumător.”

Cu vreo doi ani în urmă, am fost la World Fair (târgul internațional) și țin minte că erau acolo Yul Brynner și toți ceilalți, care făceau demonstrații cu țigări. Îmi amintesc că ei au scos fum și l-au pus de o bucată de marmură, apoi au ras nicotina de acolo și au pus-o pe spatele unui șobolan. După șapte zile, acel animal era atât de bolnav de cancer, încât nici nu mai putea merge. Vedeți? Și aceasta de la o singură țigară.

Atunci ei au arătat ce se întâmplă când nicotina ajunge în plămânul omenesc.

Unii oameni spun: „Păi, eu nu inhalez fumul, ci îl trag numai în gură, iar după aceea îl dau afară.” Vedeți? Dar nu este așa, deoarece el pătrunde în salivă, iar de acolo ajunge în gât și așa mai departe.

Apoi, unul dintre bărbații aceia a spus: „Ce se tot vorbește despre filtrul țigării? Dacă ai dorința să fumezi o țigară (Vedeți? Aceasta este o sete), fără filtru, ea poate să-ți potolească pentru moment acea sete, dar pentru potolirea aceleiași dorințe, ai nevoie de patru țigări cu filtru, deoarece nu primești decât un sfert de fum.”

Și eu m-am gândit: „Gustul unui om fumător?” Vedeți, voi nu puteți să trageți un fum fără să trageți și gudron, iar când ai în tine gudron, ai cancer. Este doar un truc.

Eu mă gândesc la o companie de țigări din această țară, care trăiește pe spinarea oamenilor și apoi vine cu un asemenea truc, ca să îi înșele pur și simplu. Poate fi acesta numit „filtrul unui om gânditor”? Nu, totul este numai un truc pentru a vinde cât mai multe țigări.

Apoi mi-am zis: „Filtrul unui om gânditor”. Aceasta este o idee bună, deoarece există un Filtru al unui om care gândește și acesta este Biblia. Da, un om care gândește, va alege întotdeauna acest Filtru, deoarece îi va aduce gustul unui om

sfânt. Înțelegeți?

Tu n-ai putea să strecuri păcatul printre paginile Bibliei. Sigur că nu, deoarece ea îl oprește, îl filtrează. Tu poți să mergi la biserică și să faci ce vrei, dar nu poți trece prin filtrul Bibliei și să ai păcate, deoarece ea nu-ți va permite aceasta.

Biblia filtrează tot păcatul și produce gustul unui om sfânt. Astfel, dacă un om dorește să fie sfânt; dacă vrea să fie asemenea lui Dumnezeu; dacă vrea să fie un fiu sau o fiică a Lui, atunci își va dori adevăratul Filtru, deoarece Dumnezeu oprește tot păcatul prin Biblie și poate să aducă Duhul Sfânt tot prin Ea, pentru că El a scris-o.

Gustul unui om sfânt este să aibă acest Filtru al unui om care gândește.

Noi vedem că timpul acesta în care trăim, este foarte înșelător. Astfel, în Matei 24.24, Domnul Isus a spus că în zilele din urmă, cele două duhuri vor fi atât de asemănătoare, încât dacă ar fi cu puțință, i-aș înșela chiar și pe cei aleși. Vedeți cât este de mare înșelăciunea? Cât de mult se aseamănă răul cu binele?

Nici măcar în politică, sau în guvern, nu există un om despre care să se poată spune că susține ceea ce gândește. Unde mai găsiți astăzi bărbați ca Patrick Henry, George Washington, Abraham Lincoln?

Da, este așa cum a spus de curând președintele nostru: „Dacă vor comunism, îl vor avea indiferent care este dorința poporului.” Acesta nu este un om care vorbește din convingere, măcar că fiecare om ar trebui să-și susțină propriile principii. Dar vedeți? Ei vor să meargă pe calea pe care este cea mai mică împotrivire.

La fel este și cu oamenii din biserică. Ei vin la biserică, apoi spun: „Gata. Am fost la biserică, așa că totul este în ordine.”

Dumnezeu a pus în voi acea minunată sete sfântă, acel „turn de control” care să vă pună în rânduială, așa că voi vreți să vă potoliți setea mergând la biserică, spunând citate dintr-un crez etc, dar acea sete nu se poate potoli decât prin prezența lui Dumnezeu care vă umple viața. Această sete nu poate fi potolită prin crezuri, deoarece Biblia nu va lăsa nici măcar un crez să treacă prin ea. Nu! Nici măcar așa zisul „crez apostolic” nu va putea trece pe acolo. Arătați-mi unde este scris în Biblie așa numitul „crez apostolic”: „Cred în sfânta biserică Romano-catolică; cred în mijlocirea sfinților.” etc., când Biblia spune că „*este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.*” (1 Timotei 2.5).

Acest lucru nu va trece niciodată prin filtrul Bibliei. Prin Cuvântul lui Dumnezeu nu vor putea trece niciodată dansurile, pantalonii scurți și toate aceste lucruri greșite pe care le fac oamenii astăzi. Da, acest curent modern al civilizației nu va trece niciodată prin Biblie, deoarece este împotriva Ei. Înțelegeți? Voi încercați să vă potoliți acea sete, dar Biblia va mulțumi numai gustul unui bărbat neprihănit sau al unei femei neprihănite.

Oamenii râd însă de Duhul Sfânt și spun: „O, v-ați ieșit din minți!” dar El potolește această sete, în timp ce lumea trece pe lângă El fără să știe nimic. De ce aceasta? Pentru că s-au pervertit și au înlocuit adevăratul botez al Duhului Sfânt și Cuvântul lui Dumnezeu. Cu ce? Cu cloaca (băltoaca murdară și rău mirositoare) bisericii, a dogmelor, a crezurilor, a diferențelor denominaționale și așa mai departe.

Astfel, dacă îi întrebi: „Ești creștin?” îți vor răspunde imediat: „Sunt metodist”, sau: „sunt baptist”, „sunt prezbiterian”, dar pentru Dumnezeu aceasta nu înseamnă nimic. Absolut nimic. Voi încercați să potoliți setea sfântă pe care Dumnezeu a pus-o în voi, cu aceste lucruri, dar nu veți putea trece cu ele prin filtrul Bibliei lui Dumnezeu. Acesta este adevărul.

Voi știți că David a spus aici: „...însetează după Dumnezeul cel viu.”

Acum priviți. *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi.”*

Aceasta înseamnă că nu există nicio mulțumire până când acest Cuvânt, care este Dumnezeu, devine viu în tine, căci numai atunci îl vezi pe Dumnezeu însuși împlinind făgăduințele pe care le-a dat în Biblie.

Noi avem tot felul de interpretări ale Bibliei. Astfel, o biserică o interpretează într-un fel; alta, în alt fel și alta, în altul.

Unii iau doar o părticică din ea, alții iau puțin de aici și puțin de dincolo, dar Dumnezeu este propriul Său Interpret, iar când El face o făgăduință și o împlinește, aceasta este interpretarea.

Eu v-am promis că în seara aceasta voi fi aici și iată că sunt – aceasta este împlinirea promisiunii mele. Dacă vă spun că ne reîntâlnim mâine dimineață și atunci vin, aceasta este împlinirea promisiunii mele. Nu trebuie să vin cu tot felul de scuze, ci trebuie să fiu acolo.

Tot așa, atunci când Dumnezeu face o făgăduință și o împlinește, aceasta este interpretarea făgăduinței Lui. Eu obișnuiesc să-i provoc pe oameni să-L creadă pe Dumnezeu pe Cuvânt, pentru că atunci vor putea să vadă dacă fiecare Cuvânt din Biblie este sau nu este Adevărul. Așa este. Aceasta este setea de acolo.

Voi spuneți: „Dacă aș fi trăit în zilele lui Isus, aș fi făcut așa.” Bine, dar voi trăiți în zilele Lui. Ce faceți cu aceasta? Da, voi faceți la fel ca fariseii din zilele acelea, care aparțineau bisericii și îl tăgăduiau pe Isus Hristos.

Astăzi, oamenii spun: „Noi trebuie să comparăm fiecare pagină a Bibliei cu cealaltă; fiecare verset cu celălalt.” Așa ceva nu este corect! Nu, nu este, dar voi

spuneți: „Acest cuvânt din greacă înseamnă ceva și acesta, altceva.”

Vreau să vă spun că la Conciliul de la Niceea, au fost chiar doi greci care s-au certat de la două cuvinte în limba lor. Vedeți? Fiecare cărturar grec avea părerea lui, fiind gata să se certe cu cei care nu-i împărtășeau ideea. Dar noi nu avem nevoie de cuvinte grecești și nici de tălmăcirea cărturarilor greci, deoarece a-L cunoaște pe Isus Hristos înseamnă Viața și nu a compara scrierile, iar acest lucru îl primești prin descoperirea pe care Dumnezeu Și-a zidit biserica. Dacă nu zidim în felul acesta, totul este degeaba, deoarece Biblia spune: *„Prin credință, Abel...”* iar credința este o descoperire dumnezeiască. Înțelegeți? Aceasta înseamnă că totul este zidit pe descoperire dumnezeiască, căci Domnul Isus a spus în Matei 11.25: *„Te laud, Tată, că ai ascuns aceste lucruri de înțelepții lumii, și le-ai descoperit pruncilor.”*

Vedeți? Totul este zidit pe aceasta. Voi trebuie să-L cunoașteți chiar pe El, dar aceasta nu se rezolvă prin faptul că mergeți la biserică, ci este nevoie să-L găsiți pe Dumnezeu însuși, care este Cuvântul, fiindcă atunci veți putea vedea împlinirea făgăduințelor făcute de El pentru astăzi. Poporul pe care vrea Domnul să-l scoată este *„biserica fără pată sau zbârcitură”* (Efeseni 5.27) și nu înseamnă o denotațiune, ci se referă la fiecare individ în parte, deoarece Cuvântul spune în Luca 17.34,36: *„Doi inși vor fi în același pat: unul va fi luat și altul va fi lăsat; Doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat și altul va fi lăsat.”*

Dacă însă, ai în tine acea sete sfântă de a fi ca Dumnezeu, vei vedea Cuvântul Său legitimându-Se pe Sine și dovedind că ești slujitorul Său. Orice ar spune Dumnezeu, tu ești în picioare, apoi faci tot ceea ce trebuie ca să potolești setea sfântă din tine.

O, desigur, oamenii vor râde de tine și vor spune: *„Ți-ai pierdut mințile! Ai înnebunit.”* Privește însă de unde au băut ei și unde au ajuns. Ai putea să-ți imaginezi un izvor din care țâșnește apă bună, și pe cineva de jos, care bea dintr-o băltoacă cu mormoloci morți, cu crezuri și cu toate celelalte, și care apoi privește în sus și râde de tine pentru că bei din acea apă bună de izvor? El nu știe că

șuvoiul de apă lângă care trăiești tu, potolește atât de minunat setea. Acesta este adevărul.

Fraților, noi avem un Dumnezeu viu, nu unul care a murit acum o mie nouă sute de ani și a rămas în mormânt, deoarece El a înviat, iar în Evrei 13.8 scrie că El este același, ieri, azi și în veci. Da, Duhul Sfânt care S-a revărsat în ziua Cincizecimii, este același Duh Sfânt care este acum aici, și poate să ne potolească setea pentru că El este Cuvântul.

Așa este. Duhul Sfânt este Cel care a scris Biblia și tot El o interpretează. Acest lucru îl putem citi în 2 Petru 1.20-21:

„Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură.

Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.”

Astfel, tu nu poți potoli acea sete sfântă cu nimic altceva decât cu Dumnezeu însuși, care trăiește în tine prin Duhul Sfânt. Educația, cultura, crezurile, frecventarea bisericii, părtășia și toate celelalte sunt foarte bune, dar nu vor putea potoli nicicum acea sete sfântă din inima ta.

Aseară l-am ascultat pe marele evanghelist Billy Graham, și vă spun sincer că de când am văzut cum lovea în ei, prin ceea ce spunea, am început să mă rog mai mult pentru el.

El spunea: „Mă gândesc la acel grup de creștini care băteau din palme și săreau în sus și-n jos de bucurie. Ei arătau ca niște fanatici, dar vedeți voi, acei oameni aveau o nădejde, credeau în Ceva și posedau Ceva care îi făcea să se poarte în

felul acela. Dacă astăzi ar intra în biserică astfel de oameni și ar începe să strige și să bată din palme, diaconii s-ar ridica imediat și i-ar scoate afară.”

Da, acesta este adevărul, pentru că păstorii cu gulerile întoarse, care-și bagă nasul unde nu este treaba lor, i-au călăuzit pe oameni la o cloacă murdară de crezuri și denominațiuni, în loc să-i hrănească cu binecuvântatul și sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu, care ne-a fost dat prin puterea învierii lui Isus Hristos.

Vedeți, ei își potolească setea spunând: „Eu sunt doctor în teologie”, deoarece a absolvit un anumit seminar sau o anumită școală. Dar aceasta nu înseamnă nimic. Nicidecum.

Cu toate acestea, ei încearcă să se mulțumească pe sine însuși, spunând: „Dumnezeu mă va recunoaște pentru că sunt un pastor al Său. Dumnezeu mă va recunoaște pentru că sunt sfântul părinte Cutare, sau episcopul Cutare.” Și așa mai departe. Da, ei încearcă să-și potolească setea cu ceva care nu poate face aceasta: „O, eu mi-am dat doctoratul și sunt licențiat în arte...” Foarte bine, dar pentru mine aceasta înseamnă că ești din ce în ce mai departe de Dumnezeu. Acesta este adevărul, deoarece pe Dumnezeu nu poți să-L cunoști decât printr-o experiență personală, iar aceasta nu se realizează prin educație, ci este ceva dat de Dumnezeu care Se naște în tine.

Educația nu are nicio legătură cu aceasta, iar dovada este, că unul din cei mai mari bărbați ai Bibliei nu știa nici să-și scrie numele: apostolul Petru. Despre el și despre Ioan, Biblia spune că erau „*oameni necărturari și de rând*”. (Fapte 4.13). Cu toate acestea însă, Isus a găsit plăcere în el și i-a dat cheile Împărăției, și aceasta pentru că el înseta după Dumnezeu, după părtășia cu El. Amin. Da, domnilor.

Mă gândesc și la Isaia, acel tânăr cumsecade care într-o zi se afla în templu. El își pusese încrederea în împărat și se gândea că este un bărbat influent, deoarece fusese crescut de niște părinți buni, iar când a pornit pe propriile picioare, politica lui era măreață, făcând numai ce este drept înaintea lui Dumnezeu. Acesta este

motivul pentru care Isaia se gândea că împăratul era un om mare și l-a luat ca exemplu de conduită.

Dar eu vă spun, fraților, să nu vă luați niciodată ca exemplu un om, ci doar pe Omul Isus Hristos, deoarece toți oamenii sunt greșiți.

Spun aceasta, pentru că împăratul din exemplul nostru, după un timp a vrut să ia locul preotului, dar când a intrat în Templul Domnului ca să ardă tămâie, s-a umplut de lepră. Văzând aceasta, Isaia a devenit foarte îngrijorat, așa că a alergat în Templu ca să se roage. El era un proroc, dar când a mers în Templu, a început să plângă, iar Domnul i-a dat o vedenie în care a văzut serafimii, care aveau fața și picioarele acoperite cu câte două perechi de aripi, în timp ce cu altele două, zburau. Ei mergeau înapoi și înapoi, în sus și-n jos prin Templu și strigau: „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul, Dumnezeul Atotputernic.*” (Isaia 6.3).

Isaia avea o sete puternică. Probabil că era un om învățat și bine educat. Avea o părere grandioasă despre ceea ce ar trebui să fie Dumnezeu. El îi auzise pe preoți vorbind despre Dumnezeu, fusese adesea în Templu, iar părinții îl crescuseră în credințioasă față de Dumnezeu, dar până acum nu se întâlnise niciodată cu El. Înțelegeți? El își dorea să facă binele; voia să fie în rândul lor, dar nu avea decât ceea ce-i oferise educația și teologia.

Dar, în ziua aceea când a intrat în Templu, și a văzut serafimii bătând din aripi înainte și înapoi, când și-a dat seama că ei slujeau în fața lui Dumnezeu și că acei îngeri care nu știau ce este păcatul, își acopereau fețele sfinte înaintea Lui, a strigat disperat: „*Vai de mine, căci sunt un om cu buze necurate! O, toată teologia pe care am învățat-o și toată părerea mea grandioasă, nu sunt nimic, deoarece acum mă aflu înaintea Lui.*”

Da, profetul Isaia a spus: „*sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate*”. De ce aceasta? Pentru că prin toate învățăturile și legea lor, prin tot ceea ce făceau, el nu a ajuns niciodată în prezența lui

Dumnezeu, nu a putut să-L vadă cu ochii lui, nici să-I privească măreția. Dar acum, era confruntat cu realitatea, de aceea a strigat: „*sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unor oameni necurați*”.

Atunci, unul dintre serafimi a luat cu cleștele un cărbune din focul de pe altar, i-a atins cu el buzele necurate și astfel, dintr-un laș, dintr-un om educat, dintr-un învățător, l-a făcut un proroc prin care putea fi vestit Cuvântul lui Dumnezeu. Desigur.

În Isaia a avut loc o mare schimbare în timp ce se afla în prezența lui Dumnezeu, deoarece setea pe care o simțise înainte, era acum potolită.

Dă-mi voie să-ți spun ceva, prietene. Pe mine nu mă interesează la câte biserici te duci, nici câte denumiri porți, sau pe care cale mergi. Nu mă interesează dacă ești botezat prin stropire, prin scufundare sau altfel, dar un lucru este sigur: tu trebuie să te întâlnești cu Isus Hristos, deoarece numai El poate să-ți potolească setea cu adevărat. Emoțiile nu pot să facă aceasta. Da, poți să sari, poți să strigi cât vrei, poți să alergi înapoi și încolo pe podea, și poți să vorbești în limbi, dar trebuie să te întâlnești cu El, deoarece este singurul care poate să te mulțumească, căci El este Cel care trebuie să ocupe fiecare fibră a trupului tău, nu emoțiile, ci El. Eu nu am nimic împotriva emoțiilor și a celorlalte lucruri, dar voi trebuie să-L primiți pe El.

Odată era o reclamă care spunea: „Dacă ți-e sete, spune „Parfay”. „Parfay” este o băutură răcoritoare de pe vremea când eram copil.

Îmi amintesc că odată veneam de la pescuit. Fusesem la eleșteu, iar la întoarcere simțeam că mor de sete și am văzut reclama care spunea: „Dacă ți-e sete, spune doar „Parfay”. Am început deci, să spun: „Parfay, Parfay...” dar în loc să-mi treacă, îmi era tot mai sete. După o vreme am simțit că nu mai am nici salivă în gură, atât îmi era de sete.

Vedeți, nu merge. Nu este nimic care să-ți poată potoli setea. Poți să bei Coca-Cola, poți să bei tot ce vrei – apă carbogazoasă și tot ce vrei, căci nimic nu-ți va potoli setea, ca un șuvoi de apă bună și rece. Da, numai apa îți poate potoli cu adevărat setea, deoarece toate celelalte băuturi sunt doar înlocuitori.

Și de ce ne-am dori un înlocuitor, când există un botez adevărat cu Duhul Sfânt, care va mulțumi fiecare fibră și fiecare dorință a sufletului omenesc, astfel încât să puteți sta în fața morții și să spuneți la fel ca apostolul Pavel:

„Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1 Corinteni 15.55,57).

Frate, aceasta este experiența care potolește setea sfântă din tine, astfel încât nu mai trebuie să faci nimic altceva. Da, aceasta îți curățește buzele.

Sunt oameni care trăiesc numai cu emoții. Astfel, unii dintre ei spun: „Ei, în mișcarea noastră pentecostală, avem foarte mult din asta.” Astfel, ei se duc la adunare – ceea ce este bine, – bat din palme și cântă, dar când se oprește muzica, este suficientă o găleată de apă și totul se spală. Vedeți? Și aceasta deoarece totul a devenit un obicei.

Dați-mi voie să vă spun ceva. Dacă te închini lui Dumnezeu în Duh și Adevăr, iar la un moment dat totul devine pentru tine un obicei, dacă te gândești că trebuie să faci aceasta pentru că dacă nu dansezi pe muzică, dacă nu sari și nu strigi, vecinul tău va spune că te-ai rătăcit, înseamnă că bei apă dintr-o băltoacă. Acesta este adevărul.

Dar vezi, Duhul Sfânt trebuie să umple fiecare părticică din tine. Nu contează cât

de mult ai cântat: „Mai aproape Dumnezeu meu, de Tine”, sau orice altceva, căci nu vei fi mulțumit decât atunci când Duhul Sfânt va suna clopoței biruinței în inima ta. Da, aceasta este ceea ce ne dă Dumnezeu ca să ne mulțumească, deoarece nimic altceva nu se potrivește.

Poți să vorbești în limbi omenești și îngerești, poți să-ți dai toată averea pentru hrana săracilor, poți să procești, poți să ai toată cunoștința, poți să înțelegi toate tainele, și totuși nu ești nimic până nu-L întâlnești pe Acela care poate să-ți potolească setea.

„Sufletul meu însetează după Dumnezeu cel viu, așa cum dorește cerbul izvoarele de apă. Dacă nu-L găsesc, am să mor.”

Când ajungi să flămânzești în felul acesta după Dumnezeu, trebuie să se întâmple ceva. Da, atunci Duhul Sfânt te va conduce la minunatele izvoare ale lui Dumnezeu. Da, domnilor.

Iată un lucru bun: să te închini în Duhul. Dar uneori se întâmplă să ai Duhul, fără să ai Adevărul. Ioan 4.24 spune că noi trebuie să „ne închinăm în duh și adevăr”. Vedeți? Isus este Adevărul, Adevărul desăvârșit; și tot El este Cuvântul.

Satan a poluat fiecare izvor pe care l-a trimis Dumnezeu ca să-ți potolească setea. Da, el și-a pus doza de otravă în fiecare loc în care a putut să ajungă. Acesta este adevărul. El a ocupat marele izvor al bisericii, căci aceasta era calea lui Dumnezeu, deoarece Isus a spus: „Pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” (Matei 16.18).

Părerile sunt foarte împărțite cu privire la înțelesul acestui verset. Astfel, catolicii spun că El și-a zidit biserica pe Petru, dar dacă ar fi așa, înseamnă că Dumnezeu își zidește biserica pe un om slab și supus greșelilor, deoarece Petru a căzut în rușine, atunci când s-a lepădat de Domnul. Cu siguranță biserica nu a fost zidită pe Petru.

Protestanții sunt de părere că Domnul Și-a zidit biserica pe El însuși, deci pe Isus Hristos, dar nici această părere nu este corectă, pentru că El nu Și-a zidit biserica nici pe Petru, nici pe Sine însuși, ci pe descoperirea identității Lui.

Astfel, El i-a spus lui Petru: *„Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.”* (v. 17).

Cu alte cuvinte, El spunea: „Nu prin cunoștință, nici din cărți; nu mergând la biserică, nici în altă parte ai învățat acest lucru, ci însuși Duhul Sfânt ți-a arătat adevărul despre persoana lui Isus Hristos, așa că *„Pe această **piatră** voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.”* Vedeți? Setea sfântă a fost potolită prin Persoana lui Isus Hristos. Aceasta este ceea ce ne trebuie nouă ca să ne potolim setea: Isus Hristos.

Cunoștința? Desigur, cunoștința este un lucru minunat, lumea de astăzi fiind plină de cunoștință. Cum spuneam zilele trecute când am vorbit despre acest subiect, cineva l-a întrebat pe un prieten de-al meu: „Dacă un om nu crede în educație, de ce mai citește Biblia?”

Auzind aceasta, mi-am zis: „Dacă ei nu au putut înțelege ce a spus Domnul Isus, cum vor înțelege ce spune un sărăntoc ca mine?” Vedeți, deși le-a vorbit foarte clar, ei nu l-au înțeles.

Dar într-o zi, El le-a spus: *„...dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.”* (Ioan 6.53). Vedeți? De data aceasta nu le-a explicat nimic, ci a mers mai departe.

Auzind acele cuvinte, ei au spus: „Vai, dar Omul acesta este un canibal! Auzi, vrea să-l mâncăm carnea și să-l bem sângele! Este un vampir și vrea să ne facă și pe noi vampiri.”

Îi vedeți pe intelectuali? Dar Isus a spus în continuare: „*Oile Mele ascută Glasul Meu.*” (Ioan 10.27). Vedeți? Descoperirea este numai pentru aceia pe care i-a ales Dumnezeu mai dinainte prin cunoașterea Sa atotputernică.

„Nimeni nu poate veni la Mine”, spunea Isus, „dacă nu-l atrage Tatăl Meu. Și toți aceia pe care Mi i-a dat Tatăl, vor veni, pentru că vor înțelege.” (Ioan 6.44).

Ucenicii nu au înțeles, dar au crezut. Vedeți? Nici eu nu pot să înțeleg multe lucruri, dar le cred pentru că așa a spus Dumnezeu.

Evanghelia lui Satan este cunoștința. Ați știut aceasta? Și el a predicat-o mai întâi Evei, în grădina Edenului, iar Eva a fost înșelată deoarece a dorit să primească acea cunoștința a lui. Astfel, Satan a pângărit întreaga rasă umană cu ea. Acesta este adevărul. Astăzi, ei au luat programele educaționale și le-au pus în biserică. Acolo sunt în ordine, dar nu și în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu, domnilor, deoarece Dumnezeu nu se poate cunoaște prin educație, nici învățând matematică, sau cum se pronunță corect unele cuvinte.

Pavel era un om înțelept, dar după ce s-a întors la Hristos și a primit Duhul Sfânt, el le-a spus corintenilor: „*Eu n-am venit la voi cu vorbiri înduplecătoare ale înțelepciunii omenești.*” (1 Corinteni 2.4), deși ar fi putut s-o facă. „*Ci*”, spunea el, „*am venit cu puterea și cu dovezile Duhului Sfânt, astfel încât credința voastră să fie zidită pe puterea lui Dumnezeu și nu pe înțelepciunea omenească.*”

Uneori biserica se conformează programelor așa că își alege păstorul prin vot, spunând:

„Desigur, bărbatul acesta a obținut două grade la universitate. A studiat psihologia timp de patru ani și a făcut asta și asta... Desigur, el este cel mai potrivit ca să fie ales păstor.”

În felul acesta, ei aleg un astfel de păstor, în locul unuia care crede Cuvântul lui Dumnezeu, care crede că fiecare iotă din El este inspirată, care crede că Cuvântul este chiar Dumnezeu și care predică Cuvântul, indiferent ce părere au oamenii cu privire la aceasta.

Voi știți că Domnul i-a spus lui Ezechiel: „*Tu vestește Cuvântul, fie că te vor crede sau nu.*” Vedeți? Așa este. Nu contează dacă ei Îl vor primi sau nu. Ei nu L-au primit nici pe Isus, dar cu toate acestea, El s-a dus înainte, predicând la fel. Vedeți?

Dar ei vor să aducă în locul unui păstor care predică Cuvântul adevărat și Îl crede pe Dumnezeu pe Cuvânt, un intelectual, omul cu cea mai bună educație, care nu stă la amvon mai mult de un sfert de oră, fiindcă trebuie să plece repede ca să ajungă la o petrecere. Vedeți? Totul este un hibrid de poluare educațională. Așa este.

Așa ceva va mulțumi gustul unui membru lumesc, dar nu va putea potoli setea unui om sfânt, deoarece acesta va lua de fiecare dată numai Cuvântul.

Ei spun însă: „O, oamenii aceia și-au cam ieșit din minți! Vedeți, ei nu înțeleg, de aceea vor să trăiască într-o zi care a trecut demult!”

Nu vi se pare ciudat faptul că atunci când veniți aici, în Vest, vedeți că toți localnicii încearcă să trăiască într-o zi care a trecut demult? Da, ei doresc tot timpul să trăiască în vremurile vechi ale cow-boy-ilor, așa că se duc în Kentucky și organizează serbări de modă veche. Cu toate acestea, când este vorba de religia de modă veche, nici nu vor să audă.

Zile de modă veche? Venind aici în sezonul de rodeo, am văzut că aveau cu ei o femeie solidă, vopsită cu verde pe la ochi, cu părul tuns scurt și cu o țigară în colțul gurii.

O, vai, dacă oamenii ar fi văzut așa ceva în zilele de modă veche, s-ar fi gândit că desigur are vreo boală și ar fi ținut-o închisă.

Ce s-ar fi întâmplat dacă mama ta ar fi ieșit pe stradă, îmbrăcată cum te îmbraci tu și fiica ta? Dacă ar fi ieșit pe stradă fără fustă? Cu siguranță ar fi dus-o la spitalul de nebuni. Țineți minte că astăzi este la fel.

Trupul omenesc putrezește de viu. Dacă se ajunge la menopauză între 20 și 25 de ani, înseamnă că și celulele creierului lor putrezesc. Oamenii au ajuns să nu mai aibă suficientă capacitate de înțelegere, așa că nu mai știu ce este decența; nu mai pot face deosebirea între bine și rău și totuși, au o mulțime de programe educaționale.

Știați că educația este de la Diavolul? Eu pot să vă dovedesc aceasta. Bineînțeles că nu mă refer la a citi și a scrie, ci la faptul că ei pun educația în locul Duhului, în biserică.

Pe ce se bazează comunismul? Pe știință și educație – acestea fiind dumnezeul lor.

Exact aceasta i-a prezentat Satan, Evei, iar ei se țin în continuare de ea. Acest lucru a pătruns și în bisericile noastre. A pătruns la bapțiști, la metodiști, la prezbiterieni, la penticostali și peste tot. Vedeți? Educație, intelectualitate, strălucire, popularitate, lucruri care îi aruncă pe oameni departe de Dumnezeu. Așa ceva este greșit, domnilor. Totuși vedem că aceste lucruri le satisfac setea. Dacă o biserică ajunge să-și aleagă păstorul prin vot, aceasta arată ce este în mintea oamenilor de acolo, ce dorințe au ei, după ce însetează.

Astfel, ei spun: „Păstorul nostru nu are prejudecăți. El nu spune nimic dacă mergem la piscină împreună, bărbați și femei, ba chiar vine și el cu noi.”

Zilele trecute, o fată i-a povestit fiicei mele, Sara, că păstorul ei a fost în Africa.

În seara când s-a întors, fata și-a scos hainele de pe ea și a rămas în niște pantalonași scurți, apoi a început să danseze pentru el ritualul Watusi, ca să-l distreze pentru că fusese în Africa. Voi știți, Watusi este un trib de acolo, dar, vai, să văd eu numai o fată din adunarea mea că încearcă să facă așa ceva!

Iată însă că un păstor stă și privește o copilă de 16-18 ani, din adunarea lui, îmbrăcată în felul acela și dansând un ritual păgân! Faptul că îngăduie așa ceva, dovedește că el însuși a ieșit dintr-o cloacă.

Este posibil ca un om al lui Dumnezeu să facă așa ceva? Eu știu că ceea ce spun este dur, și-mi dau seama că vorbesc pentru întreaga națiune, dar eu trebuie să vă spun adevărul.

Voi știți că corbii mănâncă mortăciuni, este adevărat? Da, iar aceste lucruri sunt mortăciuni. Acesta este adevărul. Aceasta arată clar cine este capul și turnul lor de control, ce semnale le transmite și ce este în sufletul lor. Sufletul lor tânjește după asemenea lucruri; tânjește după o biserică intelectuală în care oamenii se îmbracă elegant, iar păstorul vorbește doar 15-20 de minute, fără să spună ceva despre păcat, despre pantalonii scurți sau despre comportamentul oamenilor, căci dacă îndrăznește să facă aceasta, este așezat imediat pe banca diaconilor și apoi schimbat. Da, el nu are voie să pomenească ceva despre aceste lucruri, fiindcă este dat afară. De ce aceasta? Pentru că biserica are un filtru propriu de gândire.

Totuși Biblia spune că *„Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El.”* (1 Ioan 2.15).

Cum rămâne atunci cu ceea ce fac ei în numele bisericii? Organizează seri de dans la biserică și partide de jocuri de noroc, în timp ce tinerii dansează rock-and-roll, twist și toate celelalte. Uitați-vă numai la acest Elvis Presley - un diavol cu pantofi

- Pat Boone, Ricky Nelson, cea mai mare rușine pe care a avut-o vreodată această națiune. Așa este.

Cu toate acestea, oamenii spun: „O, ei sunt foarte religioși, deoarece cântă cântece creștine.”

Biserica nici n-ar trebui să le permită așa ceva, pentru că unii dintre ei merg în seara aceasta la o cârciumă pe marginea drumului, cântă, dansează și așa mai departe, iar mâine seară vin la altar și plâng, pentru ca în seara următoare să cânte pe scenă. O, Dumnezeule îndurător! Oare cât de departe mai poate merge această murdărie? Ei ar trebui să dovedească că sunt oameni ai lui Dumnezeu, și aceasta nu prin faptul că zdrăngăne o chitară veche, ci printr-o trăire sfântă și curată.

Dar, privind care le sunt dorințele, poți să spui cine stă pe scaunul de domnie din inima lor, pentru că lucrurile pe care le iubesc, vorbesc despre ei.

Voi spuneți: „Păi, eu cred că aceste lucruri sunt bune, frate Branham!” Bine, dar țineți minte: voi știți cel mai bine ce este în inima voastră. Da, domnilor. Voi puteți vedea cu ce se hrănește sufletul vostru; puteți vedea după ce însetează el și ce anume îl mulțumește. Dacă ceea ce îl mulțumește nu este Cuvântul, înseamnă că ceva este greșit, pentru că Duhul Sfânt trăiește numai cu Cuvântul. Înțelegeți?

Înainte de a încheia, aș vrea să vedeți un alt mare pericol, dacă nu v-ați făcut vinovați de niciunul din lucrurile despre care am vorbit. Acest mare pericol este, neglijarea setei. Înțelegeți?

Poate spuneți: „Eu am o sete sfântă, frate Branham. Despre mine nu poți spune că mă duc la biserică și asta este tot, sau altceva de genul acesta.” Este adevărat, dar vedeți, voi neglijați setea. Dacă neglijezi să-ți potolești setea, sau foamea, vei muri. Tot așa, dacă neglijezi setea după Dumnezeu pe care o ai în tine, vei muri

duhovnicește.

Voi strigați după treziri; așteptați ca biserica voastră să aibă o trezire, dar trezirea trebuie să înceapă chiar în voi, atunci când începeți să însetați după Dumnezeu. S-ar putea ca niciun alt membru al bisericii să nu mai vrea acea trezire, dar dacă ea izbucnește în tine, va izbucni și în alte locuri. Vedeți? Dar voi neglijați acea sete.

Dacă neglijați să mulgeți vaca atunci când ugerul ei este plin de lapte, izvorul laptelui ei va seca. Acesta este adevărul.

Dacă neglijați să beți apă și spuneți: „Eu nu voi mai bea deloc”, atunci veți muri. Dacă neglijați să vă hrăniți, veți muri. Dacă neglijați să-I dați Duhului Sfânt Cuvântul lui Dumnezeu, veți muri.

Creștini, bapțiști, metodiști, penticostali, „Adunarea lui Dumnezeu”, unitarieni, trinitarieni, sau orice ați fi, pe mine nu mă interesează de care grupare religioasă aparțineți și cred că nici pe Dumnezeu nu-L interesează aceasta, deoarece El privește la voi ca persoană individuală și veți merge în cer tot ca individ, de aceea vreau să vă spun să fiți atenți, pentru că totul este între voi și Dumnezeu. Aceasta este totul, de aceea nici nu mă interesează la care biserică aparțineți.

Dacă tu neglijezi să citești Cuvântul și să-L crezi; dacă neglijezi să hrănești Duhul Sfânt cu El, vei muri, deoarece Isus a spus în Matei 4.4: *„Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”* Vedeți? Nu doar cu o parte din Cuvânt, ci cu fiecare bucățică din El.

Să ne oprim puțin aici. Unii spun: „Da, eu cred asta, dar haideți să citim în altă parte.” Bine, dar voi trebuie să luați totul, Cuvânt cu Cuvânt, deoarece Isus a spus: *„Omul va trăi cu **fiecare** cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”* Știați aceasta?

Problema este că noi am făcut din ziua în care trăim o zi a pervertirii religioase.

Nu demult, fiica mea m-a strigat dintr-o altă cameră și mi-a zis: „Tăticule, vino repede înapoi, căci urmează un program religios la televizor.”

Au cântat un imn, după care câțiva tineri moderni au citit ceva. Dacă am văzut vreodată o emisiune blasfemitoare, aceea a fost. Se părea că oamenii aceia dau un spectacol. Semănau mai mult cu un trib de indieni, care săreau și se loveau unul pe altul.

O, Doamne, oare ce s-a întâmplat cu sinceritatea? Unde sunt acele imnuri vechi pe care le cântam, bucurându-ne în Duhul Sfânt, în timp ce lacrimile ne curgeau pe obraji? Acum ne ținem respirația până nu mai putem, până ne facem albaștri la față, ca să arătăm că suntem cântăreți. Noi am copiat toate aceste lucruri de la Hollywood, împreună cu programele, cu imnurile intelectuale, cu cultivarea vocii etc.

Mie îmi place să aud că se cântă bine, îmi place să aud cântecele bune de modă veche, cu ecouri de cincizecime, cântate din inimă, dar nu pot suporta guițatul acesta pe care ei îl numesc astăzi cântat. Așa este. Cred că este lucrul cel mai ridicol. Este o pervertire.

Îmi place să văd că un bărbat este bărbat, dar nu pot să suport să văd pe unul care se îmbracă cu lenjeria soției lui, cu un cârlionț pe frunte și cu două moațe de păr ce atârnă în jos. Eu nu pot numi bărbat o asemenea ființă. Cred că nici el nu mai știe de care parte a rasei aparține. Așa este.

Vedeți, femeia vrea să-și taie părul la fel ca bărbatul, în timp ce bărbatul vrea să-și lase părul lung, să și-l onduleze sau să și-l vopsească. Bărbatul poartă hainele intime ale femeii, iar femeia poartă salopeta lui. Vedeți? Totul este pervertit; este exact pe dos.

La fel este cu națiunile, cu popoarele, cu bisericile, cu totul. O, Doamne, când se vor sfârși toate aceste lucruri? Desigur, numai la venirea Domnului Isus Hristos.

Deci, dacă neglijezi să hrănești Duhul Sfânt cu Cuvântul lui Dumnezeu, vei muri. Isus a spus: *„Fiecare Cuvânt este dat prin Duhul Sfânt.”*

Ascultați-mă acum. Când încerci să te hrănești cu ceva rău, dacă ai cu adevărat Duhul Sfânt, El va vedea imediat diferența, deoarece, țineți minte: **Duhul Sfânt se hrănește cu Cuvântul lui Dumnezeu.** El nu poate fi hrănit cu entuziasm, nici cu educație sau cu frecvența la adunare și nici cu teologie, deoarece există o foarte mare diferență între o scriere inspirată de Duhul și înțelegerea ei din perspectiva teologică.

De exemplu, teologii din timpul Domnului Isus aveau totul foarte clar, cuvânt cu cuvânt, pagină cu pagină, cu privire la felul în care urma să vină Mesia. Chiar așa era, dar toți au înțeles greșit, iar când a venit, Isus le-a zis: *„Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru.”* (Ioan 8.44).

Vedeți? Ei n-au primit descoperirea ca să vadă împlinirea Cuvântului. Da, ei au scăpat din vedere aceste amănunte pe care le scapă din vedere și astăzi. Astfel, ei spun: *„Dacă aparții de asta sau de aceea, totul va fi în ordine.”* Să nu credeți însă așa ceva. Voi trebuie să aparțineți de Hristos.

Țineți minte. Când erai în coapsele tatălui tău, tu erai cu el, dar cu toate acestea el nu te cunoștea și nici tu pe el. Era nevoie să te naști, iar Dumnezeu a făcut din mama ta un locaș pentru sămânța prin care ai venit tu, ca bărbat sau femeie. Abia atunci l-ai cunoscut pe tatăl tău și ați putut avea părtășie împreună.

Acum fiți atenți. Dacă ai viața veșnică, înseamnă că viața ta a fost de la început în Dumnezeu.

Dumnezeu este Cuvântul, iar când Cuvântul S-a făcut trup în Isus Hristos, când Dumnezeu a venit să locuiască în propriul Său trup; când S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu, când Dumnezeu a venit să locuiască aici, tu ai fost în El și ai fost răstignit împreună cu El, murind împreună cu El la Calvar. Apoi ai fost îngropat împreună cu El și ai înviat cu El în locurile cerești și ai părtășie cu El. Înțelegeți?

Dumnezeu însuși a devenit unul dintre noi:

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.” (Ioan 1.18).

Aceasta înseamnă că Dumnezeu S-a făcut Om ca să poată avea părtășie cu tine ca om. Înțelegeți? Voi sunteți în trup de carne și El a fost tot în trup de carne. Da, Dumnezeu s-a făcut trup printre noi, în Persoana Fiului Său, Isus Hristos. Dumnezeu locuia în El. Da, El era Dumnezeu. Dumnezeu S-a descoperit în Fiul Isus Hristos, ceea ce a făcut din El, Emanuel, așa cum a spus profetul Isaia.

Vedeți, așa trebuia să fie. Acum priviți. Numele tău a fost scris în Cartea Vieții Mielului încă înainte de întemeierea lumii. Și eu vă întreb: Cu ce te poți hrăni tu? Duhul Sfânt trăiește doar prin Cuvântul lui Dumnezeu, iar Biblia ne spune în Apocalipsa 22.19 că *„dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, sau dacă va adăuga cineva ceva la ele, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții.”*

Vedeți cât de adânc merge? Duhul Sfânt nu poate să trăiască cu lucrurile acestei lumi.

Este ca în cazul porumbelului și a ciorii. Cioara este o mare fățarnică. Ea mănâncă toată ziua grâu, apoi zboară, găsește o mortăciune și o mănâncă și pe aceea. Ea poate sta în lan și să mănânce grâu ca porumbelul, dar după aceea merge să mănânce și o mortăciune.

Porumbelul poate să mănânce toată ziua grâu, dar nu poate să mănânce și dintr-o mortăciune, pentru că este porumbel. El nu are fiere, așa că o singură înghițitură dintr-o mortăciune l-ar omorî. Vedeți, el nu are fiere, ceea ce înseamnă că nu are amărăciune. Așa este.

La fel este și creștinul adevărat. El nu vrea lucrurile lumii și mănâncă numai Cuvântul curat al lui Dumnezeu. El are filtrul unui om care gândește. Înțelegeți? De aceea nu se poate apropia de altceva. Mortăciunile acestei lumi au pentru el o duhoare insuportabilă.

Uitați-vă la cioara din zilele când pământul a fost nimicim prin potop. Ea a zburat de la un cadavru la altul, a mâncat din acele mortăciuni și nu s-a mai întors la arca lui Noe. Dar porumbelul nu a găsit odihnă pentru picioarele lui, și s-a întors la arcă, acolo unde știa că are grâu. La fel facem și noi, trăim numai prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Probabil că David a scris Psalmul 42 pe când era fugar. Atunci el a spus: *„Sufletul meu însetează după Tine, așa cum dorește un cerb izvoarele de apă.”* El plângea și era fugar, dar avea asupra sa ungerea cu untdelemn și știa că avea să fie împărat, deoarece profetul Domnului îl unse ca împărat.

Observați, el se afla pe vârful muntelui, împreună cu niște soldați păgâni. Din cauza păcatului, cetatea lui iubită era înconjurată de trupele filistenilor. Probabil că în acea zi, el a fost inspirat să scrie: *„Cum dorește un cerb izvoarele de apă...”*

Observați situația în care se afla el. Privea în jos la cetatea lui iubită și își amintea desigur, de vremea când era copil și ducea oile să bea apă de acolo. Jos se întindea un ținut bogat în apă și pâine, căci Betleem înseamnă „casa de pâine a lui Dumnezeu”.

Și David își amintea cum se ducea acolo să bea o apă rece și bună, iar acum

ajunsesse un fugar, departe de poporul lui. Da, el nu avea niciun loc unde să se ducă și probabil că sufletul lui striga după apa aceea bună și rece.

David avea cu el niște slujitori, pentru care cea mai neînsemnată dorința a lui era o poruncă. Astfel, trei dintre ei și-au croit drum printre filistenii și i-au adus apă de la o mare distanță.

Probabil că acolo sus, el trebuia să bea apă de oriunde găsea și din orice, iar ziua aceea era caldă și apa luată în burduful făcut din piei de capră se încălzise. Aceasta l-a făcut să se gândească: „O, dacă aș putea să merg la Betleem, să mă așez lângă izvorul acela și să-mi potolesc setea...”

Când slujitorii săi credincioși s-au întors cu apa, setea sufletului său era și mai mare, dar nu pentru Betleem ci pentru Ierusalim, așa că el a jertfit apa, spunând: „Nu, nu pot s-o beau!” Da, el a turnat-o pe pământ. Vedeți? Sufletul lui înseta după Dumnezeu mai mult decât înseta trupul lui după un izvor cu apă rece și bună. Aceasta l-a făcut să toarne apa pe pământ.

Vedeți, Casa lui Dumnezeu este sus și apele Ierusalimului ceresc răcoresc sufletul... iar Isus a spus în Ioan 6.35: „Eu sunt Pâinea vieții.”

„Betleemul, „Casa lui Dumnezeu” este Biserica Sa, de aici, de pe pământ. Nouă ne place foarte mult să mergem la biserică aici, pe pământ, dar Ierusalimul de sus, care este Dumnezeu, este mult mai minunat. Astfel, setea sufletească de a fi acolo, cu El, este mai puternică decât setea de a merge undeva, la o biserică. Înțelegeți? Faptul că mergi la biserică nu-ți potolește setea aceea și David a dovedit-o aici. El a turnat pe pământ chiar apa care fusese luată din Casa lui Dumnezeu, ca să primească trecere înaintea Lui și ca să i se dea o apă mai bună și mai rece. Setea după Dumnezeu, a sufletului, este mai puternică decât setea de apă a trupului.

Biblia spune: „*Ierusalimul de sus... este mama noastră.*” (Galateni 4.26), iar noi ne dăm seama că mama noastră este Hristos. Dumnezeu este mama noastră, pentru că suntem născuți din El.

Cuvântul „Ierusalim” înseamnă „Shalom” adică „Pace”.

Un suflet ar trebui să înseteze mai mult după apa Vieții, decât să spună că aparține de o biserică. Adevărata sete a unui suflet nu poate fi potolită cu aceasta, dar ea poate fi pervertită. Voi puteți să vă gândiți că dacă mergeți la biserică, sunteți în ordine, dar nu este așa. Acest lucru nu poate să stâmpere adevărata sete sfântă după Dumnezeu. Pur și simplu nu se poate. Nu de aceasta aveți voi nevoie.

David a spus în Psalmul 42.7: „*Un val cheamă un alt val, la vuietul căderii apelor Tale.*”

De multe ori eu v-am dat următorul exemplu. Dacă pe spatele unui pește se află o aripioară, înseamnă că a fost pusă acolo ca să înoate cu ajutorul ei; înseamnă că are nevoie de ea. Cum ar fi dacă el ar spune: „De acum încolo voi fi un pește deosebit, un pește inteligent și educat, cu o teologie serioasă, așa că sunt sigur că nu mai am nevoie de această aripioară.”?

N-ar înainta prea mult prin apă, nu-i așa? Este adevărat.

Cum ar fi dacă un copac ar spune: „Ei, eu știu că am avut nevoie de pământ ca să cresc. Așa este. Dar acum vreau să fiu un copac deosebit, așa că vreau să fiu dus în mijlocul străzii, ca să fiu observat de toți.” Vedeți? Dacă s-ar întâmpla așa, el nu ar trăi mult. Așa este.

Când un val cheamă un alt val, este nevoie de mai mult decât să mergeți la biserică. Este nevoie de mai mult decât să dai mâna cu predicatorul. Este nevoie

de mai mult decât să trăiești o viață bună și dreaptă. Atunci este nevoie de ceva care să te mulțumească în adâncul ființei tale; de ceva care curge din Dumnezeu direct în sufletul tău. Vedeți? „*Un val cheamă un alt val, la vuietul căderii apelor Tale.*” O, Doamne!

Haideți să ne gândim ce fel de sete a fost în noi în seara aceasta. Încotro ne îndreptăm dacă nu avem Duhul Sfânt? Ce fel de sete este în noi? Ce fel de sete este în mine? Ce fel de sete este în tine? Nu încercați să suprimați acea sete sfântă după Dumnezeu!

Cu mulți ani în urmă am citit o povestire din vremea când se găsea aur în munți și o am și acum în minte.

Se spunea că un căutător de aur a plecat în munți, unde a găsit o mare cantitate de aur. Pe drumul de întoarcere, el a început să se gândească ce avea să facă cu aurul găsit, deoarece avea câțiva saci de aur la el. Omul avea cu el un câine (acum, nu vreau să compar câinele cu Duhul Sfânt, ci vă dau numai un exemplu ca să înțelegeți). Când a venit noaptea, căutătorul de aur s-a întins să doarmă, gândindu-se: „Mâine îmi voi lua tot aurul și voi deveni ceea ce mi-am dorit întotdeauna, adică voi fi bogat și voi avea numai lucruri scumpe.”

Deodată câinele a început să latre, pentru că se apropia un dușman. Atunci omul a ieșit la el și a strigat: „Taci din gură!” Câinele s-a potolit, dar pe când să se așeze omul în pat, a început să latre din nou, sărind să rupă lanțul. Furios stăpânul a ieșit din nou afară și a strigat: „Ține-ți gura! Vreau să știi că mâine voi fi un om bogat!” Dar câinele a început să latre din nou, așa că omul s-a înfuriat și mai tare și, luând-și pușca, și-a împușcat câinele, strigând: „Oricum mâine nu mai am nevoie de tine, pentru că mâine voi fi bogat.”

Apoi, așezându-și pușca într-un colț, s-a întors cu spatele spre ușă și s-a culcat. Dar în clipa aceea și-a făcut apariția în spatele lui, un om care-l urmărea de câteva zile, și l-a ucis. Vedeți? El n-a mai ajuns să fie bogat pentru că a oprit alarma care

Încerca să-i spună că viața lui este în pericol.

Frate și soră, nu încerca niciodată să oprești acea chemare din inima ta, alăturându-te la o biserică, recitând un crez ori aparținând unei organizații religioase, deoarece singurul care poate răspunde acelei chemări, este Isus Hristos.

„Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule.”

Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu.” Vedeți?

În tine este ceva care vrea să vadă lucrarea lui Dumnezeu, iar sufletul tău însetează după aceasta. Frate, nu-l opri niciodată. Nu lăsa ca vreun păstor să-ți spună: „Trebuie doar să dai mâna cu noi, să vii la biserică, să aparții de această organizație și totul va fi în ordine.” Nu ucide acel avertisment sfânt! El vrea să-ți dea de știre că odată va veni ziua când vei ajunge la capătul drumului.

Este ca în cazul unei tinere care venea la biserică și era foarte cumsecade. Ea avea părul lung și-l purta strâns la spate, iar pe fața ei nu se vedea nicio urmă de machiaj.

Tânăra aceasta avea o prietenă care, de câte ori o vedea pe stradă, își bătea joc de ea și îi spunea: „Dacă n-ați avea predicatorul acela cu mintea îngustă (vorbea despre mine), ai putea să arăți și tu cum trebuie, dar așa, parcă ai veni de la un magazin de antichități.” De câte ori o vedea, își bătea joc de ea, adăugând: „Păstorul nostru este lipsit de prejudecăți. De ce îți place să umbli astfel, doar nu contează cum te îmbraci sau ce gândești?”

Ba contează, deoarece așa spune Biblia lui Dumnezeu. Noi trăim cu fiecare Cuvânt

al Său!

Fata de care vorbesc nu a luat niciodată în seamă cuvintele celeilalte, iar acum este misionară, în timp ce cealaltă s-a îmbolnăvit și a murit. S-a ocupat de ea un prieten de-al meu și el mi-a spus că avea o boală venerică. Aceasta a măcinat-o în interior, așa că nici chiar părinții nu au știut ce problemă are. Ea predă lecții la școala duminicală, așa că toți elevii ei au venit s-o vadă plecând la cer; să vadă îngerii care vor veni s-o ia.

Păstorul ei se plimba pe coridor încoace și încolo, fumând, iar ceilalți se pregăteau să cânte în momentul când ea va pleca, deoarece știau cu toții că va muri, pentru că medicii le spusese că este pe moarte.

Și deodată, ea a fost confruntată cu realitatea. Tânăra fusese o membră credincioasă în denomițațiunea ei și, în plus, învățătoare la școala duminicală. Dar când a început lupta, când a simțit atingerea morții, ochii i-au ieșit din orbite și a început să strige: „Sunt pierdută! Sunt pierdută! Duceți-vă repede și chemați-l pe păstor!” Acesta și-a aruncat țigara, a intrat în cameră și a spus: „Sunt aici. Chem doctorul să-ți facă o injecție.”

„Nu vreau nicio injecție, înșelătorule de oameni”, a strigat ea. „Eu mor și mă duc în iad. Sunt pierdută pentru că tu m-ai mințit și nu mi-ai spus adevărul. Aduceți-o repede pe fata aceea, căci ea avea dreptate!”

Așteptați până când, într-o bună zi, veți fi puși față în față cu realitatea! Nu încercați să stingeți acea sete sfântă, n-o distrugeți cu o „pușcă cu două țevi”, modernă și educațională. Ascultați avertizarea Duhului Sfânt, care în seara aceasta vă spune: „*Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine.*” (Ioan 14.6), și El este Cuvântul.

Să ne plecăm capetele pentru un moment, dar mai înainte de aceasta, aș vrea să

vă amintesc încă un text, și anume cel din Matei 5.6, unde Domnul Isus a spus: „*Ferice de cei flămânzi și însetați...*” Este o binecuvântare să însetezi.

Ai ajuns tu în punctul când tot ce ai, a fost murdărit de denominațiuni, culte și secte, de dogme și doctrine? A reușit Diavolul să îți strecoare sub nas acea apă murdară astfel încât să bei din ea, ca un porc din troacă?

Dacă da, înseamnă că nu știi ce înseamnă să-ți potolești setea de Dumnezeu, să îl vezi cu adevărat, să ai Duhul Sfânt trăind și lucrând în tine.

Dacă însă, în seara aceasta însetezi încă după Dumnezeu, dă-mi voie să-ți spun ceva:

Există un Izvor de sânge,

Ce a curs din trupul lui Emanuel,

Păcătoșii se aruncă în șuvoiul lui

Și își pierd orice pată de vină.

Tâlharul de pe cruce s-a bucurat să vadă

Acel izvor, la vremea lui.

Eu sunt la fel de păcătos ca el,

Dar acolo mi se spală orice păcat.

De când am văzut, prin credință,

Am vorbit doar despre dragostea

ce m-a răscumpărat.

Și voi vorbi până la moarte.

Dacă în seara aceasta, voi însetați să cunoașteți mai multe despre Dumnezeu și să vă apropiați de El, ați vrea să ridicați mâna, acum, când fiecare cap este plecat și să spuneți: „Roagă-te pentru mine!”? O, Doamne! Uitați-vă câte mâini sunt ridicate.

În toată țara unde se transmite această emisiune, în est, nord, vest și sud, ridicați mâinile în fața păstorilor, sau cine este cu voi ca să arătați că însetați după Dumnezeu. Nu încercați să vă potoliți această sete sfântă cu altceva!

Poate spuneți: „Frate Branham, eu am strigat odată! Am dansat în Duhul!” O, nu vă luați după aceasta! Așteptați până va veni în voi ceea ce vă potolește setea, plinătatea Duhului Sfânt și atunci vor veni în inima voastră clopoțelii bucuriei, cu strigarea, vorbirea în limbi și dansul în Duhul.

Atunci nu veți avea nevoie de muzică pentru a face aceasta, ci o veți putea face pretutindeni: pe drum, în mașină etc. O veți face și în timp ce veți mătura dușumeaua; o veți face în timp ce veți bate cuie în perete sau veți face lucrări de tâmplărie. Da, indiferent unde veți fi, acea bucurie de nedescris și plină de biruință, va izbucni din adâncul inimii voastre.

Acum haideți să ne rugăm. Bunul nostru Tată ceresc, mesajul din seara aceasta a fost transmis de-a lungul și de-a latul țării. Îngăduie ca Duhul Tău cel Sfânt să ducă însemnătatea Lui în fiecare inimă.

În biserica aceasta, s-au ridicat foarte multe mâini, de aceea ne rugăm pentru ei, Doamne. Îngăduie ca Acela care poate să potolească setea, Hristos, nădejdea slavei, nădejdea vieții, să vină la fiecare dintre ei.

Tată, oameni din toată țara ne ascultă: din California până la New York, unde acum este dimineața devreme. Ne ascultă oameni din New Hampshire, din Boston, de jos din Texas, din Indiana și până în California. O, Doamne, privește la mâinile lor; privește la ceea ce este dincolo de ele, la inimile care flămânzesc și însetează.

Noi trăim într-un timp pervertit de Diavolul, care a orbit ochii oamenilor, și care îi trimite la biserică, șoptindu-le: „Aceasta este tot ce vă trebuie!” Astfel, ei se comportă ca lumea și doresc lucrurile din lume, deși Cuvântul spune că *„Dacă iubește cineva lumea, dragostea lui Dumnezeu nu poate să fie în el.”* (1 Ioan 2.15).

O, Tată, privește cum Satan îți pervertește Adevărul și îi face pe oameni să spună: „O, noi credem Biblia, dar nu ceea ce scrie aici! Așa ceva nu putem crede, pentru că a fost pentru o altă epocă, se referă la altceva.” Și aceasta pentru că o denominațiune le-a sucit mințile și i-a băgat în cloaca aceasta.

Isus a spus că *„Oricine va scoate un cuvânt sau va adăuga vreunul, îi va scoate și Dumnezeu partea lui din cartea vieții.”* (Apocalipsa 22.18-19).

O, Dumnezeule îndurător, ce dezamăgiți vor fi la judecată acești oameni care au dus o viață decentă, curată și sfântă, care s-au dus la biserică și au fost cât au putut de credincioși, și care vor fi totuși pierduți.

Fariseii au învățat Cuvântul de mici, au trecut prin școli, au dus o viață sfântă (erau siliți s-o facă pentru că altfel erau omorâți cu pietre), și totuși Isus a spus despre ei: „*Voi aveți de tată pe Diavolul.*” Doamne, îngăduie ca acesta să fie un avertisment pentru credincioșii din toată țara.

Profetul Moise s-a dus în Egipt să împlinească Cuvântul lui Dumnezeu și să ducă lumina de seară copiilor lui Israel. Aceștia au văzut marile minuni ale lui Dumnezeu, l-au urmat pe Moise, au trecut prin Marea Roșie, fiind botezați, au ajuns în pustie și au mâncat hrana îngerilor, care le-a căzut din cer, dar cu toate acestea n-au vrut să primească tot Cuvântul. La Cades-Barnea, când iscoadele s-au întors din țara făgăduită, ei au spus: „O, acolo sunt oameni uriași! Nu putem nicicum să luăm o asemenea țară!” Da, ei au nesocotit făgăduința dată de Tine, de aceea Isus a spus despre ei: „*Toți au pierit!*” Ei sunt morți, pierduți, fără Dumnezeu, chiar dacă au făcut toate acele lucruri; chiar dacă au văzut minunile, s-au bucurat, au dansat în Duhul pe malul mării, în timp ce Miriam cânta din tamburină... Totuși, din două milioane de oameni, au scăpat doar trei.

Noi știm, Tată, că atunci când sămânța trece de la bărbat la femeie, dintr-un milion de semințe, numai una singură este primită. O sămânță de la bărbat găsește oul fertil de la femeie, în timp ce toate celelalte semințe pier - un milion.

Două milioane de oameni au ieșit din Egipt dar numai doi au intrat în țara făgăduită: Iosua și Caleb. Unul dintr-un milion.

O, Tată, eu tremur când mă gândesc la aceasta. În lumea de astăzi, sunt cinci sute de milioane de creștini, așa că, dacă Tu, Doamne, ai veni în seara aceasta, ar fi răpiți numai cinci sute dintre ei. O, Dumnezeule, ajută-ne să ținem minte că trebuie să tragem învățătură din fiecare Cuvânt al Tău; că trebuie să-L credem și să ne supunem Lui.

Doamne, Tu ai spus: „*Pocățiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.*”

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.” (Fapte 2.38-39).

Doamne, Tu mai chemi încă și în seara aceasta, iar făgăduința dată de Tine este valabilă cât timp chemi.

Păstorii au sucit mințile oamenilor și le-au spus minciuni, îndreptându-i spre teologia lor denominațională și educativă, astfel încât au ajuns să spună: „O, credeți și atât!” dar Cuvântul Tău spune că Diavolul crede, numai că nu poate primi Duhul Sfânt.

Iuda Iscarioteanul a făcut tot ce au făcut și ceilalți ucenici: a predicat Evanghelia, a făcut semne și minuni, dar când a sosit timpul ca să primească Duhul Sfânt, și-a dat arama pe față.

Doamne, îngăduie ca oamenii din toată țara să-și dea seama, în seara aceasta, că sunt pierduți fără urgența aceasta. Îngăduie ca, în seara aceasta, setea sufletelor lor să fie potolită prin Tine, Doamne, căci îi încredințăm în mâna Ta. Ei sunt ai Tăi, Doamne. Noi suntem răspunzători numai pentru Cuvânt, de aceea Te rog să-i ajuți să creadă din toată inima și să fie umpluți cu Duhul Sfânt. Îți cerem aceasta, în Numele lui Isus. Amin.

/: Eu Îl iubesc:/

Căci El m-a iubit întâi.

Și mi-a adus mântuirea

Pe lemnul Calvarului.

Vă potolește El setea sufletului? Îl iubiți din toată inima? Uneori cuvintele sunt aspre, dar acum haideți să cântăm cu toții în Duhul. Haideți să dăm mâna cu fratele sau sora de lângă noi și să spunem: „Dumnezeu să te binecuvânteze, călătorule!” în timp ce continuăm să cântăm:

/: Eu Îl iubesc:/

Căci El m-a iubit întâi.

Și mi-a adus mântuirea

Pe lemnul Calvarului.

Am dat mâna unul cu altul, așa că acum, haideți să închidem ochii, să ridicăm mâinile spre El și să cântăm în Duhul:

/: Eu Îl iubesc:/

Căci El m-a iubit întâi.

Și mi-a adus mântuirea

Pe lemnul Calvarului. O, nu este El minunat?

/: Minunat, minunat este Isus,

Sfetnic, Domn al păcii,

Dumnezeu Atotputernic,

El m-a mântuit,

M-a scăpat de păcat și de rușine,

Răscumpărătorul meu este minunat.

Slavă Numelui Său! :/

O, nu sunteți fericiți pentru experiența voastră cu Hristos? Nu este El minunat? Nu este El acela care ne potolește setea?

Odată eram pierdut, dar El m-a găsit

Și m-a scăpat de osândă.

Isus ne dă libertate și mântuire.

El m-a mântuit

M-a scăpat de păcat și rușine,

Răscumpărătorul meu este minunat.

Slavă Numelui Său!

Minunat, minunat este Isus,

Sfetnic, Domn al păcii,

Dumnezeu Atotputernic,

El m-a mântuit,

M-a scăpat de păcat și de rușine,

Răscumpărătorul meu este minunat.

Slavă Numelui Său!

Credeți că aceasta este conform Scripturii? Biblia spune: „*Bateți din palme, toate popoarele! Înălțați lui Dumnezeu strigăte de bucurie!*” (Psalmul 47.1).

Știți, eu mi-am dorit întotdeauna să cânt la un instrument. Rebeca, fiica mea, cântă la pian, băiețelul cântă la trompetă, dar eu am învățat să cânt la un instrument cu zece coarde. (Fr. Branham începe să bată din palme).

Minunat, minunat este Isus,

Sfetnic, Domn al păcii,

Dumnezeu Atotputernic,

El m-a mântuit,

M-a scăpat de păcat și de rușine,

Răscumpărătorul meu este minunat.

Slavă Numelui Său! Îl iubiți?

/: Vom merge în Lumina minunată,

Veniți unde strălucește roua îndurării,

Strălucește în jurul nostru, zi și noapte

Isus, Lumina lumii.:/

(Fratele Branham începe să fredoneze: „Isus lumina lumii”). Fraților, slujiți-L pe Domnul cu toată inima voastră!

/: Când sfinții vor păși înăuntru,

Doamne, vreau să fiu cu ei,

Când sfinții vor păși înăuntru,

/: Când Îl vor încorona pe Domnul lor:/

Doamne, vreau să fiu cu ei,

Când Îl vor încorona pe Domnul lor,

/: Când soarele nu va mai străluci:/

Doamne, vreau să fiu cu ei,

Când soarele nu va mai străluci.

Vă place acest cântec? Mă întreb acum, dacă și picioarele voastre s-au întors la Domnul, ca să nu mai danseze niciodată pentru lume. Haideți să închinăm Domnului picioarele noastre.

S-au întors și mâinile voastre la Domnul? Nu veți mai fura niciodată? S-au întors și buzele voastre la Domnul ca să nu mai mințiți niciodată? Credința nu trebuie să stea numai în minte, ci în toată ființa. Așa este. Trebuie să ne ocupe în întregime. Haideți să ne lovim ușor picioarele:

/: Când sfinții vor păși înăuntru,:/

Doamne, vreau să fiu cu ei,

Când sfinții vor păși înăuntru.

Haideți să ne ridicăm mâinile:

/: Când sfinții vor păși înăuntru,:/

Doamne, vreau să fiu cu ei,

/:Când sfinții vor păși înăuntru,

Când Îl vor încorona pe Domnul lor. :/

Nu-i așa că-L iubiți?

Vom merge în Lumina minunată,

Veniți unde strălucește roua îndurării,

Strălucește în jurul nostru zi și noapte,

Isus, Lumina lumii.

Credeți că El este Lumina lumii? Da? Pavel a spus: „*Când cânt, cânt în Duhul. Când mă închin, mă închin în Duhul.*” (1 Corinteni 14.15). Vedeți? Tot ce faceți, să faceți în Duhul. Așa este. Duhul aduce Cuvântul la viață, este adevărat? Desigur, domnilor.

Toți sfinții Luminii să strigați,

Isus, Lumina lumii.

Har și îndurare în Numele Său,

Isus, Lumina lumii. (Ce vom face atunci?)

Vom merge în Lumina minunată.

Veniți unde strălucește roua îndurării,

Strălucește în jurul nostru zi și noapte,

Isus, Lumina lumii.

Îmi pare rău că v-am încurcat pe cei aflați la pian. Am cântat mai departe, deoarece eu nu știu altceva, decât să mă închin înaintea Lui. Așa și trebuie, domnilor.

Sunt recunoscător pentru posibilitatea de a veni aici în seara aceasta, frate Mack. Îți sunt recunoscător pentru că am putut avea părtășie cu tine și cu biserica de aici,

cu toți acești oameni minunați.

Iar voi, cei care ați ridicat mâinile pentru botezul cu Duhul Sfânt, cred că vă veți întâlni cu păstorul Mack sau cu ceilalți, iar apoi vă veți întoarce.

Țineți minte, că la început, când Dumnezeu a rostit Cuvântul și a spus: „*Să fie lumină!*”, a trebuit să se întâmple întocmai. Și El a mai zis: „*Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!*” (Matei 5.6).

Vedeți, trebuie să se întâmple. Veniți aici, la păstorul vostru și fiți alături de el când predică Evanghelia.

Haideți să mai cântăm o dată acel cântec vechi și frumos. Îmi place atât de mult! Vom merge în lumină. Isus a zis: „*Eu sunt Lumina.*” Și voi sunteți în El. Înțelegeți? Când intri în El? Mergând către El? Nu. Dând mâna cu cineva? Nu. Prin botezul cu apă? Nu. Dar atunci cum?

„*Noi toți am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup.*” (1 Corinteni 12.13), adică trupul lui Hristos. Iar în acest trup, sunt nouă daruri duhovnicești care lucrează prin trupul pământesc, prin biserică.

Acest lucru a fost valabil în zilele apostolilor și este valabil și astăzi. Așa este.

Vom merge în Lumina minunată,

Veniți unde strălucește roua îndurării,

Strălucește în jurul nostru zi și noapte.

Muțumesc, frate...

- Amin -